

Ο Αλεξάντερ Πέιν έχει αφιερώσει τη ζωή του στην εμβάθυνση, στην εκτέλεση – στην απόλαυση. Είναι το πιο πολιτικό σύνθημα που μπορεί κανείς να διεκδικεί από την τέχνη και τη ζωή.
ΣΕΛΙΔΕΣ 3-5

NOVEMBER 2013

M	T	W	T	F	S	S
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

**ΕΝΑ ΓΙΑ ΟΛΑ.
ΟΛΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ.
ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ.**

MINI COUNTRYMAN ΑΠΟ €18.900*.

Οι καθημερινές σου διαδρομές μπορούν να γίνουν πιο συναρπαστικές. Να αποκτήσουν περισσότερο σπλ. Οι τεράστιοι εσωτερικοί χώροι μπορούν να προσαρμοστούν στις ανάγκες σου. Οικογενειακές ή... φιλικές. Ακόμα και οι αναζητήσεις σου μπορούν να ξεφύγουν από τα όρια της πόλης και της ασφάλτου, με την προηγμένη τετρακίνηση ALL4. Και αν θέλεις ακόμα μεγαλύτερες συγκινήσεις, ο ισχυρότερος κινητήρας 1,6 lt, στην κορυφαία έκδοση John Cooper Works, περιμένει να γευτείς την εμπειρία των 218 ίππων. Ένα MINI Countryman υπάρχει για σένα.

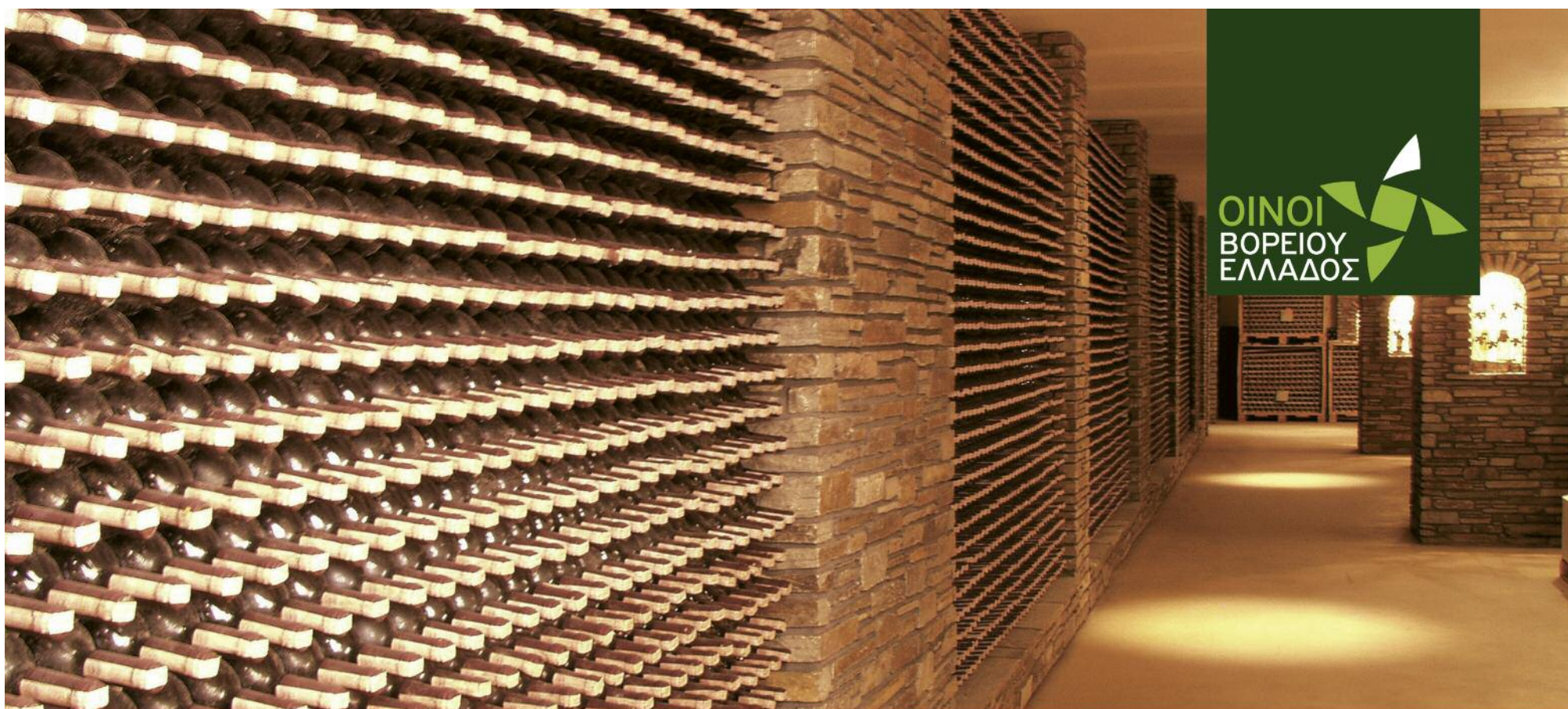

ΤΡΙΚΑΛΙΩΤΗΣ ΑΕ

Μαρίνου Αντύπα 10, Θεσσαλονίκη, τηλ.: 2310 475871

Χρηματοδοτικές και Ασφαλιστικές Υπηρεσίες παρέχονται από την MINI Financial Services. * Ειδική τιμή, περιλαμβάνει όφελος απόσυρασης.

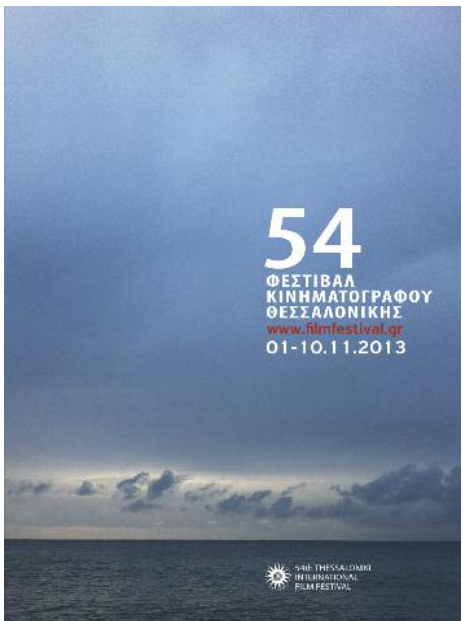
MINI COUNTRYMAN - Εκπομπές CO₂ (g/km): 115 g/km - 184 g/km - Κατανάλωση (lt/100km): Εντός πόλης: 4,7-10,7 - Εκτός πόλης: 4,2-6,3 - Μικτός κύκλος: 4,4-7,9.

Οίνοι Βορείου Ελλάδος

Χορηγός Οίνων στο 54ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Γραφεία: Γιαννιτσών 90, 54 627 Θεσσαλονίκη, Τ: 2310 281 617, F: 2310 281 619, E: info@wineroads.gr
www.winesofnorthgreece.gr, www.wineroads.gr, www.facebook.com/winesofnorthgreece.gr
 Wines of NorthGreece @Wines_ofNorthGR, wines_of_north_greece

ΚΑΛΑ ΚΡΑΣΙΑ
 Μπορεί να είναι γλυκιά, μπορεί να είναι ξηρή: για να καταλάβεις τι γεύση έχει η ζωή, μοιάζει να λείπει ο Πέιν, πρέπει να αφήνεις τους ανθρώπους ν' αναπνέουν – σαν το καλό κρασί.

Η εφημερίδα του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Ειδική έκδοση για το 54ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
№ 276 [8/11/2013]

Διευθυντής σύνταξης: Ηλία Κανέλλη
Αρχισυντάκτρια: Δήμητρα Νικολοπούλου
Συντονισμός ύλης: Γκέλυ Μαδεμλή
Σύνταξη: Ελένη Ανδρουτσοπούλου, Δημήτρης Κερκινός, Αλεξάνδρα Κόλια, Γιώργος Κρασσάκοπουλος, Χριστίνα Λιάτα, Αγγελική Πέτρου, Τζωρτίνα Σερπιέρη, Θάνος Σταυρόπουλος, Έλενα Χρηστοπούλου

Υπεύθυνη αγγλικών σελίδων: Λίλυ Παπαγιάννη
Φωτογράφος: Βασίλης Βερβερίδης (MOTIONTEAM)

Εξώφυλλο: Μαρία Παπαδάκη
Εκτύπωση: ΤΥΡΟ-ΜΟΥΓΟΣ | COMMUNICATION IN PRINT

Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο: Δημήτρης Εϊπίδης

Ο διευθυντής σύνταξης, η αρχισυντάκτρια και οι συντάκτες της εφημερίδας του Φεστιβάλ εργάζονται χωρίς αμοιβή.

EDITORIAL

του Ηλία Κανέλλη

Ο πολίτης Πέιν

Το να είσαι γιος ελλήνων μεταναστών από την Αχαΐα, γεννημένος στη Νεμπράσκα, δεν σημαίνει τίποτα παραπάνω από το ότι είσαι Αμερικανός πολίτης κι ότι, από περιέργεια περισσότερο, όταν μεγαλώσεις, θέλεις να κάνεις ένα ταξίδι στον μακρινό εξωτικό προορισμό που λέγεται Ελλάδα, περισσότερο για να δεις πώς είναι ο τόπος των γονιών σου και λιγότερο για να επιβεβαιώσεις το παγκόσμιο κλισέ, ότι ο τόπος αυτός είναι σπαρμένος αρχαία κιονόκρανα. Για τον Αλεξάντερ Πέιν, το ταξίδι αυτό συνέπεσε με την προβολή της πρώτης ταινίας του, *Πολίτης Ρουθ*, στο διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ, όπου μάλιστα το σενάριο της ταινίας, που συνυπέγραφε με τον Τζιμ Τέιλορ, πήρε βραβείο (εξ ημισείας με έναν Γάλλο σεναρίστα, σε μια ταινία όπου, αν θυμάμαι καλά, έπαιζε ο Ζαν-Πιερ Λεό).

Ο Πέιν είναι βαθύτατα κοινωνικός κινηματογραφιστής, με ευρωπαϊκή φινέτσα η οποία δεν υπήρχε στα ελληνικά γονιδιά του αλλά, μάλλον, κατακτήθηκε μέσα από τις σπουδές του. Στο Πανεπιστήμιο του Στάνφορντ έκανε ισπανική γλώσσα και ιστορία και, αργότερα, πήγε για μεταπτυχιακά στη Σαλαμάνκα της Ισπανίας. Απόφοιτος του UCLA, απέδειξε ότι διέθετε και πνευματικότητα και όραμα και πείσμα και ικανότητες που του επέτρεψαν να μείνει στο δύσκολο άθλημα του κινηματογράφου και να διαπρέψει. Χάρη στη φινέτσα αυτή έχει κερδίσει ήδη δύο Όσκαρ σεναρίου. Και χάρη στον ανάλαφρο τρόπο να κινηματογραφεί την περιπετειώδη πλευρά της αναζήτησης της υλικής ευδαιμονίας, έχει γίνει αγαπητός όπου οι θεατές αναζητούν την ταύτιση με έναν καλλιτέχνη που οι ιστορίες του μιλούν για τα αυτονόητα: τη διεκδίκηση από τις ανθρώπινες ιστορίες που αφηγείται των πιο βαθιών αισθημάτων, από την απελπισία και την απόγνωση, μέχρι τη χαρά και την ελαφρότητα. Στο *Πλαγίως*, δυο άντρες, ο Μάιλς κι ο Τζακ, που έχουν πιστέψει ότι στο μέτωπό τους έχει γραφεί με ανεξίτηλα γράμμα η λέξη αποτυχημένος, φεύγουν από το Λος Άντζελες

όπου ζουν για να επισκεφθούν αμπέλια, αμπελώνες, κάβες, κελάρια, μπαρ και, επί τη ευκαιρία, να δοκιμάσουν την τύχη τους με δύο κυρίες που, πιθανόν, να μπορούν να σβήσουν ό,τι έχει γραφεί ως τώρα. Η ταινία έχει όλα τα συστατικά που έχουν οι υποψιασμένες καλλιτεχνικές απόπειρες: νεύρο, αυτοσαρκασμό, πλάκα, αισθήματα, καλό κρασί – και πολλή συζήτηση για ποικιλίες, χρονιές, πυκνότητα, όλα τα μυστικά και τους μύθους της ιδιολέκτου των σομελιέ, πεδίο μύησης και εμβάθυνσης, αλλά και πεδίο νεοπλουτιστικής επίδειξης και φορμαλιστικής ανοησίας. Ο Αλεξάντερ Πέιν ζει στην πλευρά της ζωής που δεν βολεύεται με τα έτοιμα, στην πλευρά που εμβαθύνει. Θα ήταν φτηνό εκ μέρους του να αντιμετωπίσει το κρασί σαν παλαιός βαρελόφρων και ακόμα πιο φτηνό, φτηνιάρικο, να το αντιμετωπίσει σαν κομψευόμενος ψευδοδανδής. Κανονικός άνθρωπος, κομψός, τρυφερός και βαθύς, υπερασπίζεται τον αγώνα της μύησης σε οποιαδήποτε υποκοουλτούρα γεμίζει με περιεχόμενο τις ζωές μας. Ο ίδιος επέλεξε το κρασί, και δόθηκε με όλο του το είναι. Με την ίδια αφοσίωση που δόθηκε στο σινεμά. Με την ίδια αφοσίωση που κατανοεί τη λογοτεχνία ώσπου, όταν χρειαστεί, να τη μεταποιήσει σε κομψό, ολοκληρωμένο κινηματογραφικό σύμπαν, το σύμπαν του, φέτα πραγματικής ζωής. Δεν ξέρω αν ο Αλεξάντερ Πέιν έχει μάθει τα κρασιά της Πάτρας, τους ροδίτες και τα σαββατιανά, ούτε αν θα υποκαθιστούσε στο μαγείρεμα το κρασί Μαρσάλα με μαυροδάφνη. Στη Θεσσαλονίκη, θα πρέπει να δοκίμασε πολύ ξινόμαυρο, τις ποικιλίες της βόρειας Ελλάδας, από το Αμύνταιο και τη Νάουσα μέχρι το Παγγαίο και τη Δράμα – πώς να τα βρήκε άραγε, βρήκε ομοιότητες με τα κρασιά της ανοιχτής Καλιφόρνιας; Εκείνο που ξέρω είναι ότι ο πολίτης Πέιν έχει αφιερώσει τη ζωή του στην εμβάθυνση, στην εκλέπτυνση – στην απόλαυση. Είναι το πιο πολιτικό σύνθημα που μπορεί κανείς να διεκδικεί από την τέχνη και τη ζωή.

ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ ΠΕΪΝ

ON THE ROAD AGAIN

Συνέντευξη στη Λίλη Παπαγιάννη

Η τελευταία ταινία του, *Νεμπράσκα*, που τοποθετείται στην πολιτεία όπου έζησε και μεγάλωσε ο ίδιος, κλείνει την 54η διοργάνωση του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, το βράδυ του Σαββάτου 9/11. Ο Αλεξάντερ Πέιν, παλιός γνώριμος του Φεστιβάλ, πρόεδρος της φετινής κριτικής επιτροπής, μας μιλά για τις ταινίες του, για τις ταινίες των άλλων και για τα αγαπημένα του κινηματογραφικά είδη.

Μετά την επιτυχία των *Απογόνων*, τι σας έκανε να αποφασίσετε την, κάπως αυτοβιογραφική, *Νεμπράσκα*;

Σκεφτόμουν να κάνω αυτή την ταινία επί 9 χρόνια. Διάβασα για πρώτη φορά το σενάριο όσο γύριζα το *Πλαγίως*, αλλά δεν ήθελα να κάνω δύο ταινίες δρόμου τη μία μετά την άλλη – το να κάνεις γυρίσματα μέσα σε ένα αυτοκίνητο είναι πολύ δυσάρεστο. Ήθελα επίσης πολύ να σκηνοθετήσω άλλη μια ταινία στη *Νεμπράσκα*, γιατί είχαν περάσει 11 χρόνια από την τελευταία φορά που ήμουν εκεί για γυρίσματα, στο *Σχετικά με τον Σμιτ*.

Για ποιον λόγο επιλέξατε να τη γυρίσετε ασπρόμαυρη;

Ήθελα εδώ και καιρό να κάνω μια ασπρόμαυρη ταινία, και ήθελα να το συνδυάσω με μια σχετικά οικονομική παραγωγή. Επιπλέον, όσο τη σκεπτόμουν, κατέληγα ότι έπρεπε να αποκλείσω το χρώμα. Με απογοητεύει το τι σήμερα δίνεται τόση σημασία όταν γυρίζεται μια ταινία με ασπρόμαυρη φωτογραφία, από τη στιγμή που μεγάλο μέρος της σπουδαίας κινηματογραφικής μας κληρονομιάς είναι τέτοιο. Στην φωτογραφία είναι μια απολύτως αποδεκτή φόρμα. Κανείς δεν ρωτάει ποτέ τον Σεμπαστιάνο Σαλγκάδο «γιατί φωτογραφίζεις ασπρόμαυρο;».

Είναι η πρώτη φορά που γυρίζετε ταινία από σενάριο που δεν γράψατε ο ίδιος – η *Νεμπράσκα* όμως κινείται στο ίδιο συναισθηματικό μήκος κύματος με όλες τις προηγούμενες σας. Τι σας τράβηξε σε αυτήν;

Μπορεί να μην έγραψα το πρωτότυπο σενάριο, αλλά το δούλεψα πολύ, ουσιαστικά το ξαναέγραψα. Ούτως ή άλλως και τα δικά μου σενάρια τα γράφω επειδή δεν έχω επιλογή, συνήθως έτσι μόνο μπορώ να έχω τις ιστορίες που θέλω. Στην πραγματικότητα, η συγγραφή σεναρίων είναι επώδυνη για μένα. Ο σεναριογράφος χρειάζεται και τύχη για να κάνει καριέρα: τύχη είναι όταν βρίσκει κάτι αστείο, να το βρίσκουν κι οι άλλοι αστείο – όταν βρίσκει κάτι δραματικό, να το βρίσκουν κι οι άλλοι δραματικό. Τα δύο σημαντικότερα πράγματα όμως που ορίζουν τον τόνο μιας ταινίας –στο αφηγηματικό σινεμά για το οποίο συζητάμε– είναι το σενάριο και το κάστινγκ.

Για αυτό και είστε τόσο προσεκτικός όταν επιλέγετε ηθοποιούς για τις ταινίες σας;

Στη ζωή, όλοι παίζουμε τέλεια το ρόλο που μας έτυχε να υποδυθούμε. Έτσι είναι και στον κινηματογράφο. Βρίσκεις τον ιδανικό ηθοποιό για ένα ρόλο, ανάλογα με τις ευαισθησίες σου. Οι ηθοποιοί που είναι και σταρ, ή που έχουν μια συγκεκριμένη περσόνα, όπως ο Μπρους Ντερν, ο Τζορτζ Κλούνι, ο Τζακ Νίκολσον, απαιτούν να τους αντιμετωπίσεις ως ηθοποιούς. Ποτέ δεν προσαρμόζω το σενάριο ανάλογα με τις εμπορικές δυνατότητες του σταρ. Ούτως ή άλλως, αυτό που πραγματικά επιθυμούν είναι να ξαναγίνουν ηθοποιοί, και για το κοινό τους, αλλά και για τους εαυτούς τους.

Πώς δουλέψατε με τους δύο σας πρωταγωνιστές; Ο Μπρους Ντερν είναι ένας βετεράνος επαγγελματίας – καταλαβαίνει αμέσως και ξεκάθαρα τι ζητά ο σκηνοθέτης του. Ο Γουίλ Φόρτε είναι πολύ νεότερος, αλλά προετοιμάζεται συστηματικά για το ρόλο κι έχει εξαιρετικό ένστικτο, ενώ ταυτόχρονα μπορεί και κρατά τον εαυτό του πολύ χαλαρό. Κυρίως δουλεύω με τους ηθοποιούς μου προσπαθώντας να τους επιλέξω σωστά από την αρχή.

Είστε ο πρόεδρος της φετινής κριτικής επιτροπής του Φεστιβάλ. Καθώς πλησιάζουμε προς το τέλος του, υπάρχει κάτι συγκεκριμένο που θέλατε να δείτε στις ταινίες οι οποίες συμμετέχουν στο διεθνές διαγωνιστικό πρόγραμμα;

Πιστεύω πως μια κριτική επιτροπή πρέπει να αντιμετωπίζει την κάθε ταινία με μια βαθιά γνώση της κινηματογραφικής ιστορίας και ταυτόχρονα με τα μάτια ενός παιδιού που βλέπει την πρώτη του ταινία – δηλαδή χωρίς καμία προκατάληψη. Μια ταινία μπορεί να είναι οτιδήποτε, αλλά όταν μιλάμε για δύο ώρες αφηγηματικού κινηματογράφου, γενικά με ενδιαφέρει η επιδέξια κινηματογραφική εκτέλεση στην υπηρεσία ανθρώπινων ιστοριών. Και η ειλικρίνεια. Οι ταινίες είναι πάντα καλύτερες όταν είναι φτιαγμένες με πραγματική ειλικρίνεια.

Έχετε αναφέρει σε συνεντεύξεις πως σχεδιάζετε να γυρίσετε μια ταινία στην Ελλάδα. Μπορεί αυτή να είναι η επόμενη σας;

Θα γυρίσω οπωσδήποτε μια ταινία στην Ελλάδα, αλλά είναι νωρίς ακόμα για να μπορώ να μιλήσω με δεδομένα για αυτήν – δεν υπάρχει ακόμα σενάριο. Η αλήθεια είναι πως αυτή τη στιγμή επιτρέπω στον εαυτό μου να μην σκέφτεται καθόλου τις ταινίες. Θα αρχίσω να γράφω ξανά τον Ιανουάριο.

ΠΙΣΤΕΥΩ ΠΩΣ ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΙ ΤΗΝ ΚΑΘΕ ΤΑΙΝΙΑ ΜΕ ΜΙΑ ΒΑΘΙΑ ΓΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ ΠΟΥ ΒΛΕΠΕΙ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΤΑΙΝΙΑ –ΔΗΛΑΔΗ ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΛΗΨΗ

NEBRASKA

ΤΑ ΑΡΓΕΝΤΙΝΙΚΑ

ΛΑ ΠΑΣ

Όπως αναφέρει παρακάτω ο Αργεντινός κριτικός κινηματογράφου Λουσιάνο Μοντεαγούδο, πολλά έχουν αλλάξει τα τελευταία δέκα χρόνια στη χώρα του – σε οικονομικό, κοινωνικό, πολιτικό και, εν προκειμένω, καλλιτεχνικό επίπεδο. Εκείνο που παραμένει όμως σταθερό είναι η διαρκής εξέλιξη των Αργεντινών σκηνοθετών, οι οποίοι αντλούν κίνητρα από ακριβώς αυτές τις αλλαγές, για να εστιάσουν σε μικρά αφηγηματικά κυκλώματα, ανθρώπινα και απτά. Συνεντεύξεις στην Λίλυ Παπαγιάννη

Πάνε δέκα χρόνια από τον Νοέμβριο του 2001, όταν, με τον τίτλο «Το νέο ξεκίνημα του αργεντινού κινηματογράφου», το 42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης αφιέρωσε ένα ολόκληρο πρόγραμμα σ' αυτό που τότε αποκαλούνταν «Nueve Cine Argentino». Ήταν μια διορατική επιλογή, μια που στο ίδιο τμήμα συγκεντρώθηκαν, μεταξύ άλλων, οι πρώτες ταινίες της Λουκρέσια Μαρτέλ (*Ο βάλτος*), του Λισάνδρο Αλόνσο (*Ελευθερία*), του Πάμπλο Τραπέρο (*Κόσμος-γερανός*) και του Αδριάν Καετάνο (*Βολιβία*). Για πρώτη φορά, ένα διεθνές φεστιβάλ συγκέντρωσε αυτές τις ταινίες και αυτούς τους σκηνοθέτες, για να προβάλλει ένα ρεύμα που ως τότε βρισκόταν εντελώς στο περιθώριο. Σήμερα, όλα αυτά τα ονόματα λάμπουν στον κόσμο του σινεμά, και έχουν ήδη σημαντικό έργο στο ενεργητικό τους.

Πάνω από μια δεκαετία αργότερα, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης επαναλαμβάνει τη συγκέντρωση ενός πυρήνα νέων σκηνοθετών και νέων ταινιών που προέρχονται από την Αργεντινή. Σ' αυτό το χρονικό διάστημα, πολλά πράγματα έχουν αλλάξει. Η χώρα πέρασε μια πολιτική, οικονομική και κοινωνική κρίση χωρίς προηγούμενο, από την οποία μπόρεσε ευτυχώς να αναήψει. Ο νόμος περί κινηματογράφου ξεκίνησε να αποφέρει καρπούς και αύξησε την παραγωγή, που αριθμεί γύρω στις εκατό ταινίες φιξιόν και ντοκιμαντέρ κάθε χρόνο. Το ψηφιακό φορμά, όπως συμβαίνει σ' όλο τον κόσμο, εκδημοκράτισε την πρόσβαση στα μέσα παραγωγής. Μια αρ-

γεντίνικη ταινία που βγήκε από μεγάλο στούντιο κέρδισε το Όσκαρ Ξενογλωσσης ταινίας (*Το μυστικό στα μάτια της*, του Χουάν Χοσέ Καμπανέγια), το 2010. Κι έτσι, μια ολόκληρη νέα γενιά κινηματογραφιστών αναδύθηκε και βρήκε θέση στο κενό που υπήρχε εκείνη την εποχή.

Όπως συνέβη και το 2001, έτσι και το 2013, η πλειοψηφία των ταινιών που επελέγησαν για το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης βγήκαν από τη δεξαμενή του Φεστιβάλ BAFICI του Μπουένος Άιρες, το οποίο εξακολουθεί να έχει προνομιακή θέση στον αργεντίνικο κινηματογράφο και να είναι αποφασισμένο να πάρει ρίσκα και να ανιχνεύσει καινούργια μονοπάτια. Στο πρόγραμμα αυτής της χρονιάς συναντούμε σκηνοθέτες πρωτοεμφανιζόμενους, αλλά και άλλους που, αν και ακόμη νέοι, έχουν ήδη πίσω τους ένα έργο αναγνωρισμένο από το διεθνές φεστιβαλικό κύκλωμα.

Ανάμεσα στους πρώτους βρίσκονται οι «πρωτεουσιάνοι» Γιασμίν Λόπες (*Λιοντάρια*) και Λεονάρντο Μπρεσίσκι (*Νύχτα*), η γεννημένη στη Σάλτα Μπάρμπαρα Σαρασόλα-Ντέι (*Τη λάθος ώρα*) και οι «Τουκουμάνοι» Αγουστίν Τοσκάνο και Εσεκιέλ Ραδούσκι (*Οι ιδιοκτήτες*). Με εξαίρεση τους *Ιδιοκτήτες* –που είναι η πρώτη ταινία που παράγεται στην επαρχία του Τουκουμάν εδώ και περίπου τρεις δεκαετίες, και ήρθε στο προσκήνιο μετά από έναν διαγωνισμό για πρωτοεμφανιζόμενους δημιουργούς του Εθνικού Ινστιτούτου Κινηματογράφου και Οπτικοακουστικών Τεχνών INCAA–, που συνδυάζει το χιούμορ με την κοινωνική κριτική, οι υπόλοιπες ταινίες διακρί-

νονται από έναν τόνο σοβαρότητας και ενδοσκόπησης. Οι εσωτερικές συγκρούσεις επιβάλλονται στην εξωτερική πραγματικότητα, όπως στο *Τη λάθος ώρα*, όπου βλέπουμε την παλαιά πατριαρχική δομή που επικρατεί ακόμα στην ύπαιθρο.

Από την άλλη, τόσο ο Σαντιάγο Λόσα (*Λα Πας*), όσο κι ο Μάρκο Μπέργκερ (*Χαβάνη*) και ο Ματίας Πινιέρο (*Βιόλα*), έχουν γυρίσει διάφορες ταινίες στο παρελθόν, αν και κυμαίνονται ηλικιακά από 40 ως 30 ετών αντιστοίχως. Αυτή η άνθιση έγινε δυνατή χάρη στη δυναμική και τη ζωτικότητα του νέου αργεντίνικου σινεμά που επέτρεψε στους σκηνοθέτες να υλοποιούν τα σχέδιά τους γρήγορα κι αποτελεσματικά, ξεπερνώντας εμπόδια και προσελκύνοντας πόρους από την ίδια τη χώρα τους, αλλά κι από το εξωτερικό. Και υπάρχουν μερικές περιπτώσεις, όπως αυτή του Ματίας Πινιέρο, όπου ο σκηνοθέτης αναλαμβάνει σχεδόν εξ ολοκλήρου ο ίδιος τη διαχείριση και προώθηση της δουλειάς του.

Τόσο ο Λόσα, όσο κι ο Πινιέρο –αν και χρησιμοποιούν εντελώς διαφορετικούς τρόπους για να το κάνουν– διασχίζουν ελεύθερα τα σύνορα ανάμεσα στον κινηματογράφο και στο θέατρο. Γνωστός στην Αργεντινή περισσότερο ως δραματουργός, ο Λόσα κάνει ταινίες με ιδιαίτερο εικαστικό ενδιαφέρον, αλλά και με λακωνικό ύφος. Αντιθέτως, ο Πινιέρο ανατρέχει στις κωμωδίες του Σαίξπηρ για ένα εκτενές πρότζεκτ, το πρώτο μέρος του οποίου είναι η *Βιόλα*, όπου η καθημερινότητα των νέων του Μπουένος Άιρες μπορεί να εκφραστεί μέσα από την ομορφιά της ελισαβετιανής ποίησης.

ΤΗ ΛΑΘΟΣ ΩΡΑ

ΝΥΧΤΑ

ΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ

Τόπος ειδυλλιακός και κλασικό τουριστικό θέρετρο, αρχετυπική μεταφορά για τους παραδείσους επιγής, αλλά και αναφορά στη δημοφιλή κουλτούρα και στη σειρά της δεκαετίας του '80, το τοπίο της Χαβάης δεσπόζει ακόμα και ως φαντασιακός προορισμός στην καρδιά της Αργεντινής.

Ποια είναι η δυναμική και η εξέλιξη της κεντρικής σχέσης της ταινίας;

Ήθελα να καταγράψω τη δυναμική της εξουσίας στη σχέση: ο ένας χρειάζεται βοήθεια και ο άλλος μπορεί να την παρέχει. Αρχικά, η ισορροπία αυτή λειτουργεί άψογα. Όταν όμως ταραζεται, η σχέση γίνεται πολύπλοκη και μπερδεύει και τους δύο: αυτός που έχει το πάνω χέρι, αναρωτιέται αν τα συναισθήματα του δεύτερου είναι

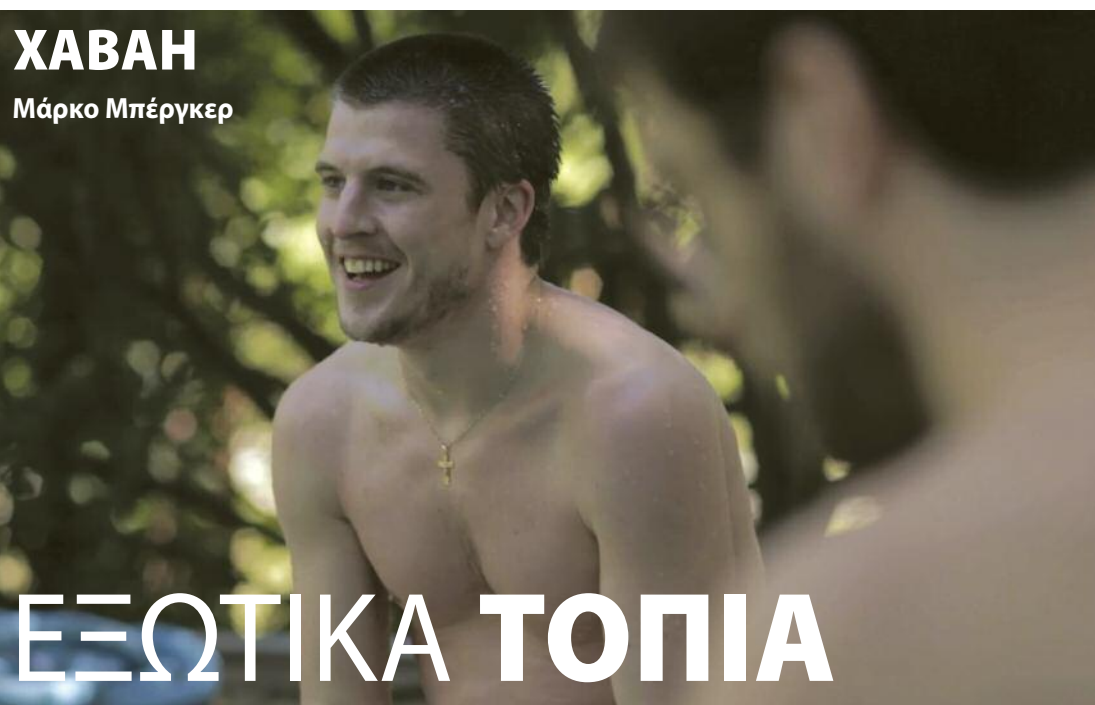
αυθεντικά ή αν η σχέση τελικά βασίζεται σε συμφέρον.

Θα λέγατε πως οι ταινίες σας είναι βαθιά προσωπικές;

Τη συγκεκριμένη κατάσταση που περιγράφεται στην ταινία δεν την έχω βιώσει ποτέ. Παρόλα αυτά, οι ταινίες μου είναι προσωπικές, με την έννοια ότι πάντοτε αντικατοπτρίζουν τις απόψεις μου και τα συναισθήματά μου για τον κόσμο.

Πώς χρηματοδοτήθηκε η ταινία σας; Ήταν μια εύκολη ή δύσκολη διαδικασία;

Πέρσι έζησα μια απογοήτευση, καθότι προετοίμαζα μια ταινία με υψηλό προϋπολογισμό η οποία δεν πραγματοποιήθηκε (την δουλεύω ξανά τώρα). Τον προηγούμενο χειμώνα ξεκίνησα μια καμπάνια χρηματοδότησης στο Kickstarter για το Χαβάη και μαζέψαμε τους πόρους για να τη γυρίσουμε. Ούτως ή άλλως ήταν μια μικρή και εντελώς ανεξάρτητη παραγωγή, αλλά καταφέραμε και τους πληρώσαμε όλους για τη δουλειά τους.

ΧΑΒΑΗ

Μάρκο Μπέρκερ

ΕΞΩΤΙΚΑ ΤΟΠΙΑ

ΒΙΟΛΑ

Ματίας Πινιέρο

ΟΠΩΣ ΑΓΑΠΑΤΕ

Παίζοντας με τα όρια ανάμεσα στο σανίδι και στην πραγματική ζωή, στο σινεμά και στις άλλες αναπαραστατικές τέχνες, σ' αυτό που αποκαλούμε «γυναικεία» ή «ανδρική» γραφή, ένας νεαρός σκηνοθέτης καταφέρνει σε μία ταινία μεσαίου μήκους (μέρος μιας σειράς που αντλεί έμπνευση από τα σαιξπηρικά κείμενα) να συμπυκνώσει τη γνωστή ρήση του μεγάλου δραματουργού, πως «όλος ο κόσμος είναι μια σκηνή».

Τι σας συναρπάζει στον κόσμο των γυναικών και στη γυναικεία ψυχοσύνθεση;

Αυτό που βρήκα ενδιαφέρον στην συγκεκριμένη περίπτωση είναι ο ιδιαίτερος δεσμός ανάμεσα στους ρόλους των θεατρικών έργων και στις ηθοποιούς με τις οποίες συνεργάζομαι τόσα χρόνια. Υπάρχει μια ατμόσφαιρα κι ένας ρυθμός ανάμεσα στη μυθοπλασία και την πραγματικότητα και αυτό ήταν για μένα ένα καλό σημείο για να ξεκινήσω την ταινία. Επίσης πιστεύω πως τα θέματα που έχουν να κάνουν με τον έρωτα δεν γνωρίζουν φύλο – οπότε πολλά από αυτά που συζητούνται και συμβαίνουν

στην ταινία ισχύουν και για μένα. Γενικότερα, οι γυναικείοι χαρακτήρες μου προσφέρουν μια ισορροπία που μου αρέσει και με βοηθά να διηγηθώ τις ιστορίες που θέλω.

Γιατί διαλέξατε τη συγκεκριμένη σκηνή και το συγκεκριμένο έργο του Σαίξπηρ (σ.σ. Δωδέκατη νύχτα) ως βάση για τη Βιόλα;

Είναι η αγαπημένη μου σκηνή από το έργο, και είχα σκηνοθετήσει και ένα θεατρικό που περιλάμβανε την σκηνή με τις ίδιες ηθοποιούς που παίζουν στην ταινία. Μου αρέσει ο γρήγορος διάλογος και η αίσθηση ότι είναι σαν παιχνίδι πινακ πονγκ – η κάμερα παρακολουθούσε τους χαρακτήρες όχι μόνο όταν μιλούσαν, αλλά και για να δει τις αντιδράσεις τους σε αυτά που λέγονταν.

Πώς δουλέψατε με τις ηθοποιούς σας στα γυρίσματα;

Με τις περισσότερες συνεργαζόμαστε εδώ και χρόνια και οι ρόλοι γράφτηκαν συγκεκριμένα για την καθεμία τους. Τις εμπιστεύομαι απόλυτα και ξέρω πως θα φωτίσουν πλευρές των χαρακτήρων που εγώ δεν έχω δει καν. Μιλάμε πολύ για τους ρόλους τους κι εγώ ακούω πάντα τι λένε και στη συνέχεια κάνουμε πρόβες. Υπάρχει πάντως ένας κοινός κώδικας που χρησιμοποιούμε όσον αφορά στο είδος και στο ύφος της ερμηνείας.

Στις αγέλες των λιονταριών, τα θηλυκά ζώα είναι οι κυνηγοί, ενώ ακόμα και τα νεογνά ρίχνονται με φόρα στη μάχη με τα άλλα θηρία. Σε μια αλληγορική και ποιητική ταινία, μια σκηνοθέτρια που δεν απέχει και πολύ ηλικιακά από τα πρόσωπα που κινηματογραφεί, κυνηγά ν' αποτυπώσει την ουσία της νιότης που θα χαθεί.

Ποια ήταν η αρχική ιδέα για την ταινία σας;

Δεν είμαι σίγουρη πως ήταν μόνο μια ιδέα. Θα έλεγα πως ήταν ο συνδυασμός της επιθυμίας να κάνω μια ταινία και η περαιτέρω ανάπτυξη ιδεών με τις οποίες

είχα καταπιαστεί στις μικρού μήκους μου. Ήθελα κυρίως να ασχοληθώ με την ιδέα του χρόνου – να «συμπυκνώσω» το χρόνο, να χρησιμοποιήσω την κινηματογραφική γλώσσα για να αλλάξω το πώς αντιλαμβανόμαστε το χρόνο στο σινεμά.

Τι πιστεύετε πως είναι χαρακτηριστικό στον τρόπο με τον οποίο οι έφηβοι αντιλαμβάνονται τον κόσμο;

Για τους έφηβους, η αντίληψη του χρόνου είναι κάπως διαστρεβλωμένη. Στην περίοδο της εφηβείας, παίρνουμε άραγε σημαντικές αποφάσεις για την υπόλοιπη ζωή μας και ορίζουμε το πεπρωμένο μας; Είναι η υπόλοιπη μας ζωή από εκεί και πέρα απλώς θέμα εκτέλεσης των αποφάσεων αυτών; Η εφηβεία είναι αυτός ο δραματικός συνδυασμός γνώσης και έλλειψης εμπειρίας. Η παιδική αθωότητα έχει αρχίσει να χάνεται και αυτό είναι επώδυνο.

ΤΡΟΦΗ ΓΙΑ ΤΑ ΘΗΡΙΑ

ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

Γιασμίν Λόπες

ΑΝΟΙΧΤΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ #4

Η οικογένεια και ο κοινωνικός της ρόλος, η σεξουαλικότητα, οι έμφυλες ταυτότητες, οι σχέσεις στην πολυπλοκότητα την οποία έχει φέρει η χειραφέτηση είναι ορισμένα από τα θέματα που επανέρχονται στη σύγχρονη σκηνή του ανεξάρτητου κινηματογράφου – μιας σκηνής που διεκδικεί την απλότητα και την ειλικρίνεια ενός νέου ρεαλισμού.

1 Γιόνας Έλμερ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

- Το πληθωρικό τοπίο των σύγχρονων ανθρώπινων σχέσεων, μέσα από το πρίσμα της σεξουαλικότητας, αλλά και των ραντεβού μέσω διαδικτύου, το οποίο έχει εισβάλει για τα καλά στη ζωή μας.
- Η καθοδήγηση των ηθοποιών έγινε με έμφαση στον αυτοσχεδιασμό, μέσα από μια διαδικασία που κράτησε τρία χρόνια.
- Στο καστ του φιλμ συμμετέχει και η Σόφι Γκράμπολ, γνωστή από τον πρωταγωνιστικό της ρόλο στην πασίγνωστη δανέζικη τηλεοπτική σειρά *The Killing*.
- Ο σκηνοθέτης έκανε το αμερικανικό ντεμπούτο του το 2009 με την κομεντί *New in Town*, με πρωταγωνίστρια τη Ρενέ Ζελβέγκερ.

2 Ζαν Ντενιζό Η ΚΑΛΗ ΖΩΗ

- Μια οικογένεια α λα *Χάκλμπερι Φιν* για τη δεκαετία του 2010. Η ταινία αποτελεί το σκηνοθετικό ντεμπούτο του σκηνοθέτη Ζαν Ντενιζό.
- «Η ταινία βασίζεται στην πραγματική υπόθεση Φορτέν, την ιστορία ενός πατέρα που απήγαγε τα δυο παιδιά του και τα μεγάλωσε κρυφά στη γαλλική εξοχή για πάνω από δέκα χρόνια. Δεν είχα φανταστεί ποτέ ότι μια οικογένεια με μικρά παιδιά μπορεί να ταξιδεύει κρυφά σε όλη τη χώρα, να είναι εξαφανισμένη για χρόνια, σα να είναι εγκληματίες. Με εξέπληξε ιδίως η πληροφορία ότι τα αγόρια ήταν πλήρως ευχαριστημένα με τη ζωή τους. Δεν ένιωθαν πως είχαν χάσει κάτι.»
- «Όποτε σκεφτόμαστε ιστορίες με αγόρια, ποτάμια, βάρκες, περιπέτειες και μυστικά, ο Μαρκ Τουέιν έρχεται κατευθείαν στο μυαλό. Ήταν μία από τις εμπνεύσεις μου για την ταινία. Στα έργα του συνυπάρχουν πολιτισμένοι και βάρβαροι κόσμοι. Όπως και σε πολλά γουέστερν, αυτό είναι ένα σημάδι μιας χώρας υπό κατασκευή, σε πλήρη μεταμόρφωση, που είναι εκτεθειμένη σε μια φυσική τάξη, άγρια και απaráλλακτη. Αλλά στην πορεία, όταν πατέρας και γιος παγιδεύονται στην ίδια τους την ελευθερία, αυτό είναι πιο Χέμινγουεϊ. Εγώ μεγάλωσα στη Σανσέρ, ανάμεσα σε λόφους με αμπέλια, στον ποταμό Λουάρ. Πιστεύω πως τα μεγαλειώδη τοπία μπορούν να σε μεταμορφώσουν, να σε κάνουν καλύτερο άνθρωπο. Όπως και η τέχνη με έναν τρόπο.» Ζαν Ντενιζό

3 Σεμπασιάν Πιλότ Η ΑΠΟΔΟΜΗΣΗ

- Ένα οικογενειακό δράμα στο σημερινό Κεμπέκ, μέσα από τη ματιά ενός σκηνοθέτη που έχει την ικανότητα να συλλαμβάνει και να αναδεικνύει τις πιο εσωτερικές αντηχήσεις της ανθρώπινης κατάστασης. Ένας αγρότης αναγκάζεται να πουλήσει τη φάρμα του για να βοηθήσει οικονομικά την κόρη του, κι αυτή είναι μόνο η αρχή μιας υπέροχης εξερεύνησης της πατρικής αγάπης, της οικονομικής πραγματικότητας του σήμερα κι ενός ολόκληρου πλέγματος σχέσεων και συναισθημάτων.
- Αυτή είναι η δεύτερη μεγάλου μήκους του Σεμπασιάν Πιλότ μετά τον *Πωλητή*, που το 2011 συμμετείχε στο διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Η *Αποδόμηση* έκανε την παγκόσμια πρεμιέρα της στις Κάννες, στο τμήμα «Εβδομάδα Κριτικής».
- Η ιδέα για την ταινία ήρθε στον Πιλότ από την ιστορία ενός φίλου του, που δεν ήθελε να αναλάβει τη φάρμα του πατέρα του, ο οποίος ήταν πια πολύ μεγάλος για να συνεχίσει. Εκείνος είχε γυρίσει μια μικρού μήκους που αποτέλεσε πηγή έμπνευσης για την ταινία του. Επίσης επιδραστική υπήρξε μια ατάκα του Φρανσουά Τριφό, που είχε πει έπειτα από μια εμπορική επιτυχία, πως μια ταινία με έναν ήρωα που «πέφτει» δεν μπορεί να λειτουργήσει. Ο Πιλότ ήθελε να δει αν κάτι τέτοιο ισχύει στ' αλήθεια, και κάτι μας λέει πως, με την *Αποδόμηση*, ήδη διέψευσε τον Γάλλο σκηνοθέτη.

4 Χονγκ Σανγκ-σου ΧΑΕΟΥΝ, ΚΑΝΕΝΟΣ Η ΚΟΡΗ

- Μια ταινία για την καθημερινότητα, αλλά και τα όνειρα μιας νεαρής φοιτήτριας που διατηρεί ερωτική σχέση με τον καθηγητή της, ενώ η μητέρα της ετοιμάζεται να μετοικήσει μόνιμα στον Καναδά.
- Μερικά από τα χαρακτηριστικά του σκηνοθέτη Χονγκ Σανγκ-σου είναι παρόντα και εδώ: η εμμονή του με τα όνειρα, το αλκοόλ –ιδιαίτερα με την μπύρα και το κορεατικό σότζου (τα οποία οι ηθοποιοί πολλές φορές έχουν καταναλώσει όντως στα γυρίσματα)–, διηγητικά μοτίβα κι επαναλήψεις, διάσπαρτες εκκεντρικότητες και συναντήσεις με μυστηριώδεις φιγούρες.
- «Ο κόσμος θαυμάζει τον Χονγκ Σανγκ-σου ως έναν απατηλά απλό δημιουργό. Με το *Χαεούν, κανένος η κόρη* επιτυγχάνει κάτι αυθεντικά απλό για αλλαγή, και όχι με δυσάρεστο τρόπο. Αν και η ιστορία περιστρέφεται γύρω από ίντριγκες, με το γνωστό περιτύλιγμα καυστικού χιούμορ του Νοτιοκορεάτη για τα ελαττώματα των αντρών, η πρωταγωνίστρια εκπέμπει μια αγνότητα και ευαισθησία που είναι σπάνια στην γκαλερί των ματαιοδοξών και μπλαζέ διανοούμενων του Χονγκ.» Μάγκι Λι, *Variety*
- Μυστηριώδεις φιγούρες, όπως η Τζέιν Μπίρκιν, η οποία κάνει κάμεο εμφάνιση, ως μια «σελέμπριτι» από το Παρίσι που συναντά την πρωταγωνίστρια στους δρόμους της Σεούλ, σε μια σεκάνς ονείρου.

ΑΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΗ ΑΘΩΟΤΗΤΑ

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

Πάμπλο Δελγάδο Σάντσες

Τα αδέρφια Φερνάντο και Γκαμπριέλ ζουν σε μια διαλυμένη οικογένεια. Ο θυμός και η θλίψη που δεσπόζουν στο σπίτι τους κάνει να το σκάσουν για ένα Σαββατοκύριακο στο δάσος. Ο Γκαμπριέλ θα γίνει μάρτυρας της αυτοκαταστροφής του μεγαλύτερου αδελφού του.

Τι συμβαίνει βαθιά μέσα στην εφηβική ψυχή, όταν αυτή βρίσκεται εγκλωβισμένη σ' ένα προβληματικό οικογενειακό περιβάλλον;

Συνέντευξη στην Αγγελική Πέτρου

Η ταινία απεικονίζει με ευαίσθητο τρόπο την στενή σχέση μεταξύ του Φερνάντο και του Γκαμπριέλ. Πώς κατόρθωσες να χτίσεις την σχέση μεταξύ των δύο χαρακτήρων;

Ο στόχος μου, με την ιστορία των δύο αδελφών, είναι να εξερευνήσω την απομόνωση, τον θυμό και τη θλίψη ανάμεσα στα μέλη μιας οικογένειας που βρίσκεται σε κρίση, μέσα από τη μονοτονία

και πλήξη της καθημερινότητας. Νομίζω ότι μέσα από αυτές τις στιγμές μπορούμε να γνωρίσουμε τους χαρακτήρες και να τους συμπαθήσουμε περισσότερο. Επίσης, ήθελα να είναι όσο το δυνατόν πιο «φυσιολογικοί» οι χαρακτήρες, όχι μόνο στην ερμηνεία τους στην ταινία, αλλά και στη σχέση μεταξύ τους, στις σιωπές τους και στις συζητήσεις τους. Επίσης, άντλησα υλικό από τις εμπειρίες μου που είχα ο ίδιος ως παιδί. Τέλος, για μένα πρόκειται για την ιστορία δύο ανθρώπων υπάρξεων που δεν είναι τέλειοι, αλλά μπορούν να βρουν τον τρόπο να συνυπάρξουν και πάλι σαν μια οικογένεια.

Η ταινία έχει μια νατουραλιστική αίσθηση, σαν να πρόκειται για ένα ντοκιμαντέρ. Ποιες ήταν οι κινηματογραφικές σου αναφορές;

Για μένα, μια ταινία μυθοπλασίας είναι πετυχημένη, όταν προσιδιάζει στο ντοκιμαντέρ. Αυτός είναι ο λόγος που αποφάσισα να αφηγηθώ την ιστορία μένοντας στις απλές, καθημερινές καταστάσεις, χωρίς να προσθέσω επιπλέον δραματικές κορυφώσεις. Πιστεύω ότι το κοινό μπορεί να καταλάβει και να γνωρίσει τους ήρωες, ακόμα και μέσα από τις πιο μικρές χειρονομίες και κινήσεις τους. Κάποιοι χαρα-

κτηρίζουν αυτό το ύφος μιμητικό, αλλά εγώ υποστηρίζω ότι πρέπει «να παρουσιάζουμε την πραγματικότητα όπως έχει» χωρίς υπερβολές. Ως προς τις αναφορές που λέτε, θαυμάζω το σινεμά των αδελφών Νταρντέν και της Κέλι Ράιχαρτ. Είναι αυθεντίες στο είδος τους και καταφέρνουν και δημιουργούν ένα εκπληκτικό είδος κινηματογράφου βασισμένου σε χαρακτήρες. Νιώθω πολύ κοντά σ' αυτό το είδος, επειδή θέλω και η δική μου φιλομορφία να μιλάει από μόνη της. Δεν επιθυμώ να είμαι ένας σκηνοθέτης του οποίου το «εγώ» επισκιάζει την ταινία, γιατί θεωρώ ότι η ταινία δεν πρέπει να «απέχει» από τον δημιουργό της.

Πώς συνεργάστηκες με τους ηθοποιούς σου; Είναι όλοι τους επαγγελματίες;

Όλοι είναι επαγγελματίες ηθοποιοί –φυσικά ο Γκαμπριέλ δεν έχει την πείρα του Φερνάντο και της Κλωντέτ, αλλά έχει εργαστεί στον κινηματογράφο για λίγο. Την εποχή που έγραφα την υπόθεση το έπαιζα μεγάλος επαναστάτης, σκεφτόμουν ανώριμα ότι ένα κείμενο ακαδημαϊκού περιεχομένου θα ήταν ένα μέσον που θα περιόριζε τον αυθορμητισμό των γυρισμάτων της ταινίας. Τώρα δεν το βλέπω μ' αυτόν τον τρόπο, συνειδητοποίησα ότι είναι μια

ακόμη επιλογή που μπορεί κανείς να κάνει, ανάλογα με τον τρόπο που δουλεύει. Αυτόν τον καιρό γράφω ένα πιο συμβατικό σενάριο για την νέα μου ταινία. Ωστόσο, στην περίπτωση των *Δακρύων* έγραψα μια μικρή ιστορία 25 σελίδων, ήταν ένα κείμενο περισσότερο λογοτεχνικό παρά κινηματογραφικό.

Υπήρχε μέρος της ταινίας όπου οι ηθοποιοί αυτοσχεδίαζαν;

Ότι βλέπουμε στην ταινία βασίζονται στον αυτοσχεδιασμό, αλλά υπήρχε καθοδήγηση σε κάθε στάδιο. Εξαιτίας του περιορισμένου χρόνου που είχαμε, αλλά και λόγω του χαμηλού προϋπολογισμού, ήταν απαραίτητο να σεβαστούμε το κείμενο και να αυτοσχεδιάσουμε πάνω σε αυτό. Στο τέλος ήταν καταπληκτική αυτή η αίσθηση ελευθερίας, αλλά κι η αίσθηση του να ξέρεις πού πηγαίνεις. Υπήρχε βαθιά επικοινωνία μεταξύ εμού και των ηθοποιών, έγιναν εκτενείς συζητήσεις, αλλά εξακολουθεί να μη μου αρέσει να κάνω πολλές πρόβες πριν από το γύρισμα. Πιστεύω ότι το μυστικό της επιτυχίας ήταν η διανομή των ρόλων στους σωστούς ανθρώπους. Όταν τους είδα μαζί, κατάλαβα ότι η χημεία λειτουργούσε. Αισθάνομαι πολύ υπερήφανος για τη συνεργασία μου μαζί τους.

ΤΟ ΣΕΞ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ

ΕΜΕΙΣ

Μάνι Μασεράτ

Ένα ζευγάρι βιώνει τον έρωτα, με όλα του τα πάθη –και τα λάθη. Η ιστορία μπορεί να έχει ξαναειπωθεί, αλλά όπως και στην πραγματικότητα, έτσι και στο σινεμά, κάθε έρωτας είναι διαφορετικός, κάθε έρωτας είναι για πάντα. Για τους εραστές των «fun facts», πρωταγωνιστεί ο Γκούσταφ Σκάρσγκαρντ, γιος του Στέλαν (Δαμάζοντας τα κύματα) κι αδελφός του Αλεξάντερ (True Blood)!

Συνέντευξη στην Έλενα Χρηστοπούλου

Ποια ήταν η έμπνευσή σας;

Ο Λαρς φον Τρίερ αποτελούσε ανέκαθεν πηγή έμπνευσης. Στόχος μου ήταν να δημιουργήσω την πιο ωμή και ειλικρινή ταινία της χρονιάς. Η ιδέα για την ταινία ξεκίνησε σε μια φάση που ήμουν πολύ απογοητευμένος με την κατάσταση της σουηδικής κινηματογραφικής παραγωγής. Μίλησα με τον καλό μου φίλο Γενς Γιόνσον και του ζήτησα να γράψει ένα σενάριο, το οποίο θα μπορούσα να χρηματοδοτήσω μόνος μου με τη βοήθεια ενός μικρού δανείου από την τράπεζα, ύψους

περίπου 18.000 δολαρίων. Έτσι κάπως ξεκίνησε η δουλειά για το *Εμείς*, το οποίο γυρίστηκε μέσα σε ένα μήνα με τη δωρεάν συμμετοχή των ηθοποιών και του συνεργείου. Τα υπόλοιπα είναι ιστορία.

Η ταινία αναφέρεται, μεταξύ άλλων, και στην έλλειψη επικοινωνίας. Τι κάνει τόσο δύσκολη την επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων;

Πιστεύω ότι η Ίντα και ο Κρίστερ κάνουν ό,τι καλύτερο μπορούν. Ωστόσο, πρόκειται για δυο ανθρώπους με πολύ χαμηλή αυτοπεποίθηση και τεράστια βάρη από το παρελθόν, τα οποία δεν έχουν καταφέρει να αποτινάξουν. Δεν μπορείς να αγαπήσεις κάποιον αν δεν έχεις αγαπήσει τον εαυτό σου πρώτα. Πολλοί πιστεύουν ότι θα βρουν την ασφάλεια που αποζητούν όταν ερωτεύονται, αλλά δυστυχώς τα πράγματα δεν λειτουργούν έτσι.

Πώς γυρίσατε τις σκηνές σεξ; Πόσο εύκολο (ή δύσκολο) ήταν να επιτύχετε την αληθοφάνεια;

Ήμουν πολύ σαφής ευθύς εξαρχής με τους ηθοποιούς μου – ήθελα να κάνω μια πραγματικά αληθοφανή ταινία. Ήθελα το κοινό να πιστέψει πραγματικά την αγάπη τους. Ήμουν πολύ τυχερός που συνεργάστηκα με πολύ θαρραλέους ηθοποιούς που ένιωθαν εμπιστοσύνη και με μένα, και ο ένας με τον άλλον.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ #4

Από την αλήθεια που επιλέγουμε να κρατήσουμε για τον εαυτό μας και τους γύρω μας, στην αλήθεια που ανάγεται σε Πίστη, δυο ελληνικές ταινίες τα λένε έξω από τα δόντια. Συνεντεύξεις στην Ελένη Ανδρουτσοπούλου και στην Τζωρτίνα Σερπιέρη.

ΝΑ ΚΑΘΕΣΑΙ ΚΑΙ ΝΑ ΚΟΙΤΑΣ

Γιώργος Σερβετάς

ΑΣΥΝΑΡΤΗΤΗ ΕΠΑΡΧΙΑ

Ένας νέος σκηνοθέτης, μόνιμος κάτοικος Θηβών, κοιτάζει γύρω του και εντοπίζει όλα τα στερεότυπα που έχουν οι κάτοικοι των μεγάλων πόλεων για την περιφέρεια, μέσα από την ιστορία μιας γυναίκας που επιστρέφει στα τριάντα της στη γενέτειρά της, για να ανακαλύψει έναν τόπο γεμάτο μυστήριες φιγούρες που μοιάζουν να κρύβουν σκοτεινά μυστικά.

Περιγράψτε την ταινία σας ως μετα-γουέστερν. Τι σας γοήτευσε σε αυτό το είδος και πως το μεταφέρατε στην ελληνική πραγματικότητα;

Τα γουέστερν είναι ίσως οι τελευταίες επικές αφηγήσεις, είναι η διεκδίκηση της υπαίθρου από τον πολιτισμό και, επίσης, στην παραδοσιακή αμερικάνικη εκδοχή τους, η εποποιία της εξάπλωσης του δυτικού πολιτισμού, με τους θεσμούς και το νόμο εν τη γενέσει τους. Τα σπαγγέτι γουέστερν, ως μια κυνική αμφισβήτηση αυτής της εποποιίας ή, όπως θέλω να το βλέπω, μια αμφισβήτηση του μοντέρνου από μοντέρνα σκοπιά, είναι το είδος της αφήγησης που νομίζω αρμόζει στις σύγχρονες δυτικές κοινωνίες. Η μεταφορά στην ελληνική –και σε κάθε δυτική– κοινωνία είναι προφανής και άμεση: η κοινωνική νομιμοποίηση των θεσμών φθίνει, το μοντέλο της ανάπτυξης είναι στα όρια του και οι υποσχέσεις του μοντέρνου έχουν διαψευστεί.

Η ελληνική επαρχία είναι βασικός πρωταγωνιστής της ταινίας σας. Σε μία περίοδο στην οποία οι περισσότερες ταινίες εξερευνούν το αστικό τοπίο, εσείς στρέφετε τη ματιά σας και

τοποθετείτε την ιστορία σας σε μια μικρή πόλη. Τι σας οδήγησε σε αυτή την απόφαση;

Μια μικρή κοινωνία μου δίνει την δυνατότητα να φέρω σε επαφή χαρακτήρες που δεν θα βρίσκονταν ποτέ σε μια μεγάλη πόλη. Εκτός από αυτό, στην Αθήνα και σε κάθε μεγάλη πόλη, υπάρχει ένας σαφής διαχωρισμός της βρώμικης πίσω αυλής, όπου παράγεται το χρήμα, από τις ζώνες όπου γίνεται η κατανάλωση ή λαμβάνονται οι πολιτικές αποφάσεις. Στο *Μεγάλο Ύψινο* του Ρέιμοντ Τσάντλερ περιγράφεται η βίλα ενός «πετρελαιά», πάνω στο λόφο απ' όπου βλέπει τις πετρελαιοπηγές. Αντιστοίχως, από την επαρχία λείπει η αισθητική σεμνοτυφία της Αθήνας, υπάρχει σε κοινή θέα τόσο ο πλούτος, όσο και το βρώμικο υπόβαθρό του. Πέρα από αυτό, και σε μεγαλύτερη συνάφεια με την ταινία μου, με ενδιαφέρει τόσο η διαμόρφωση και η διεκδίκηση της φύσης από τον άνθρωπο, όσο και η επίδραση του πολιτισμικού τοπίου στους ανθρώπους και στις σχέσεις μεταξύ τους. Νομίζω ότι το σύγχρονο ελληνικό τοπίο δεν έχει εξερευνηθεί η σημειολογία του έχει παραμεληθεί και σε μεγάλο βαθμό αυτό συμβαίνει επειδή μας λείπουν και οι εικαστικές και οι ιδεολογικές αναφορές σε αυτό. Ή επειδή απηχεί αποκάλυπτα αυτό που η πρόσφατα συγκροτημένη ελληνική αστική τάξη θα ήθελε να παραβλέψει: ότι για να φτιαχτούν λεφτά χρειάζεται μια βρώμικη πίσω αυλή, λεηλασία της φύσης, ποινικά και ηθικά κολάσιμες συναλλαγές.

Πόσο δύσκολο είναι για έναν άντρα να σκιαγραφήσει το γυναικείο ψυχισμό όπως κάνατε εσείς για την ταινία;

Δεν πιστεύω ότι υπάρχει ανδρικός και γυναικείος ψυχισμός. Αν υπάρχει κάτι σχετικό στην ταινία, είναι η σύγκρουση μεταξύ κοινωνικών κατασκευών, πεποιθήσεων πάνω στον «ανδρικό»

και «γυναικείο» ψυχισμό.

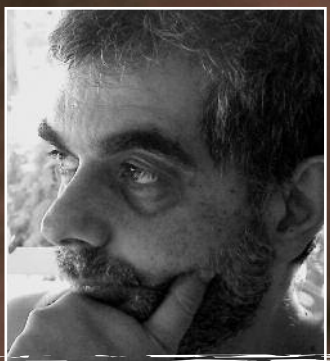
Θα θέλατε να μας κάνετε ένα σχόλιο για το πώς πιστεύετε ότι η κρίση επηρέασε την ελληνική περιφέρεια, δεδομένου ότι η ταινία διαδραματίζεται σε μια μικρή επαρχιακή πόλη;

Η επαρχία είναι το πεδίο για το νέο πλιάτσικο σε βάρος της φύσης, είτε μιλάμε για βιοτεχνολογία και έλεγχο των τροφίμων, είτε για πράσινη ενέργεια, εκμετάλλευση του ήλιου και του αέρα για την παραγωγή κέρδους, είτε για τον πόλεμο που ξεκινά –και στην Ελλάδα– γύρω από το νερό. Νομίζω, με λίγα λόγια, ότι το νέο παιχνίδι παίζεται στην επαρχία. Από πολιτική άποψη, η επαρχία είναι καθρέφτης του κέντρου, με έναν τρόπο που καθιστά πιο ευδιάκριτες τόσο τη σύγκρουση, όσο και την εξαγορά και την ενσωμάτωση.

Η πρωταγωνίστρια είναι μία γυναίκα του σήμερα που δεν φαίνεται να χωρά πουθενά. Πώς σχολιάζει αυτό τη γενιά της Αντιγόνης, δηλαδή τους σημερινούς 30άρηδες;

Η Αντιγόνη ανήκει σε μια γενιά που έφαγε στη μάπα τόσο την ευημερία του '90, όσο και την οικονομική φρίκη από το 2010 και μετά. Η φτώχεια ακρωτηριάζει τις επιλογές της, όμως και η ευημερία των περασμένων χρόνων δεν ήταν για αυτήν. Η Αντιγόνη δεν είναι χαρακτηριστική της γενιάς της, στην καλύτερη περίπτωση είναι μέλος της φυλής στην οποία θέλω να έχω την πολιτισμική μου αναφορά: είναι κομμάτι εκείνης της μειοψηφίας που έφτυνε την ευημερία τους, που γνωρίζει ότι η φτώχεια ρίζωσε στην ευημερία με τον ίδιο τρόπο που η ειρήνη γεννά τον πόλεμο. Δεν μιλάμε για γενιά, μιλάμε για δρώντα υποκείμενα ή, σε μια δεύτερη ανάγνωση για μια πολιτική πρωτοπορία.

ΣΙΝΕΜΑ ΧΩΡΙΣ ΛΕΦΤΑ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΑΡΣΑ

Βασίλης Ραΐσης

Ορθολογιστές νέοι επιστήμονες έχουν βάλει σκοπό να διασκεδάσουν, αλλά και να δώσουν ένα μάθημα ζωής σε διάφορους new age τύπους που βγάζουν χρήματα από τις μεταφυσικές ανησυχίες του κόσμου – μέντιουμ, πνευματιστές, αστρολόγους... Μόνο που, όπως συμβαίνει σ' όλες τις πλάκες, γελάει καλύτερα όποιος γελάει τελευταίος.

Επιστρέφετε στη Θεσσαλονίκη τέσσερα χρόνια μετά τη βράβευση της προηγούμενης σας ταινίας, *Το τελευταίο τραγούδι του Έλβις* στο τμήμα «Digital Wave». Τι έχει αλλάξει αυτό το διάστημα για εσάς;

Αν είχε αλλάξει σημαντικά, υποθέτω πως θα ένιωθα κάτι έντονο, ας πούμε, εκείνη η εποχή θα μου φαινόταν περίοδος χαμένων ευκαιριών, ή αντιθέτως, περίοδος χαμένης ευτυχίας. Για την εποχή του *Έλβις* δεν νιώθω τίποτα τόσο μεγάλο, μου έχει μείνει μόνο μια όμορφη ανάμνηση. Άρα, δεν έχω αλλάξει και πολύ.

Η ταινία σας καταπνέεται με την έννοια της αλήθειας και πώς αντιλαμβάνεται ο καθένας μας την πραγματικότητα γύρω του. Θα μας αναπτύξετε αυτήν την ιδέα σας;

Μάλλον δεν υπάρχει μια μεγάλη Αλήθεια, αλλά πολλές, μικρές και «τοπικές» αλήθειες. Για παράδειγμα, διαφωνούμε για το αν υπάρχει ένας Θεός, με το θήτα κεφαλαίο, αλλά συμφωνούμε ως προς το ότι είναι μάλλον απίθανο να υπάρχει ο συγκεκριμένος θεός Ερμής κάπου στον Όλυμπο. Και πάλι, όμως, πόσο χρήσιμη είναι αυτή η αλήθεια; Φανταστείτε δύο δίδυμους, τον Α και τον

Β, που έχουν την ίδια ασθένεια και παίρνουν τα ίδια φάρμακα. Οι δίδυμοι είναι πανομοιότυποι, αλλά διαφέρουν σ' ένα πράγμα: ο Α πιστεύει ακράδαντα ότι ο ίδιος ο θεός Ερμής θα τον γιατρέψει τελικά, ενώ ο Β κάνει απλώς υπομονή. Τελικά, η πίστη του Α ενισχύει τον οργανισμό του, αντιμετωπίζει την αρρώστια και ζει, ενώ ο Β δεν τα καταφέρνει και πεθαίνει. Αυτό είναι ένα δικό μου «παράδοξο των διδύμων», ένα στοιχείο κωμικό και τραγικό ταυτόχρονα, πάνω στο οποίο ήθελα να πω μια ιστορία.

Παράλληλα με τη σκηνοθεσία, δουλεύετε πολύ στενά και με θεατρικές ομάδες. Πόσο σας βοήθησε αυτή η εμπειρία στη διαδικασία της συγγραφής του σεναρίου, αλλά και της ολοκλήρωσης των γυρισμάτων;

Ανακάλυψα το σώμα. Στο σανίδι συνειδητοποιείς ότι το σώμα, και όχι το στόμα, πρέπει να μιλάει για τα συναισθήματα. Μέχρι να ανακαλύψω το σανίδι, το υπόβαθρό μου ήταν η λογοτεχνία και η φιλοσοφία, δεν ήταν περίεργο που οι ιστορίες μου ήταν υπέρ το δέον εγκεφαλικές. Προσπαθώ πλέον, κάθε ρόλος που γράφω, να είναι ένας ρόλος που θα ήθελα να παίξω αν ήμουν ηθοποιός, στην ιδανική περίπτωση, κάθε ρόλος ενός σεναρίου θέλω να είναι «αβνανταδόρικός». Δεν ισχυρίζομαι ότι μπήκα σε καμιά πρωτοπορία – το αντίθετο, έγινα πιο «μείνστριμ». Εννοώ, παλιότερα, ο χαρακτήρας ήταν μια ευκαιρία για να ειπωθεί μια ωραία ιστορία, να καταδειχθεί μια εποχή, να αναδειχθεί μια ιδέα. Σήμερα, συμβαίνει το ανάποδο. Η πλοκή, η εποχή, οι ιδέες, αποτελούν τον καμβά πάνω στο οποίο παρακολουθούμε αυτό που πραγματικά μας ενδιαφέρει: τη δράση διάφορων χαρακτήρων. Πέρα από αυτά, σε πρακτικό επίπεδο, από τις θεατρικές ομάδες προέρχονται όλοι οι ερασιτέχνες ηθοποιοί που

ενσαρκώνουν τους «δεύτερους» ρόλους σ' αυτή την ταινία – και τους πρωταγωνιστικούς στην προηγούμενη.

Πώς χρηματοδοτήθηκε η παραγωγή;

Δεν απευθύνθηκα σε ιδιώτες, ούτε στο Κέντρο Κινηματογράφου ή στην ΕΡΤ, διότι ήξερα ότι κατά πάσα πιθανότητα θα έχανα απλώς τον χρόνο μου (άλλωστε δεν έχω και κανένα ιδιαίτερο ταλέντο στο να ζητάω χρήματα). Είχα στην τράπεζα έξι χιλιάδικα για «ώρα ανάγκης» και σκέφτηκα, αν δεν είναι αυτή μια ώρα ανάγκης, τότε ποια είναι; Έβαλα λοιπόν ο ίδιος τα απολύτως απαραίτητα (βενζίνες, φαγητό, σκηνικά) και από εκεί και πέρα μοιράσαμε ποσοστά σε όλους τους συμμετέχοντες. Έκανα μια αίτηση στο Κέντρο για χρηματοδότηση αφού τελείωσα το βασικό μοντάζ, αλλά δεν εγκρίθηκε. Έμεινα λοιπόν ταπί, αλλά δεν παραπονιέμαι, καθώς όταν λέω σε μια παρέα ότι δεν χρωστάω λεφτά ούτε σε τράπεζες ούτε σε εφορίες μού ρίχνουνε φονικές ματιές γεμάτες ζήλια.

Ο ήρωάς σας λέει κάποια στιγμή ότι οι καλύτερες φάρσες είναι αυτές που κάνουμε στον εαυτό μας. Θα θέλατε να μας το σχολιάσετε;

Μια φάρσα εκμεταλλεύεται, αλλά και δοκιμάζει την πίστη του θύματος. Ποια θα μπορούσε, λοιπόν, να είναι καλύτερη συμβουλή ζωής από το εκμεταλλευόμαστε και να δοκιμάζουμε την πίστη στον εαυτό μας όσο πιο πολύ μπορούμε; Να, για παράδειγμα, στα γυρίσματα της ταινίας αυτής είχα τόσα προβλήματα, τόση πίεση και τόσο άγχος που πολλές φορές αναρωτήθηκα γιατί μπήκα σ' αυτή τη φάρσα που ονομάζεται «κινηματογράφος χωρίς χρήματα».

Δυο διαφορετικοί χαρακτήρες αντιμετωπίζουν με διαφορετικούς τρόπους τη μοναχικότητα και την εσωστρέφειά τους. Το Βαλκανικό σινεμά στρέφεται προς τα έσω.

ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟ ΡΕΥΜΑ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

Σβέτοζαρ Ριστόφσκι

Ένα αγόρι αντέχει όλα τα δεινά από το φτωχικό, επικίνδυνο περιβάλλον της πόλης του Μπέλες, τις απειλές από τους συμμαθητές του και τα ξεσπάσματα της οικογένειάς του, γιατί μπορεί και προσφεύγει στην τέχνη της ποιήσεως, όπου έχει ταλέντο. Μόλις συνειδητοποιήσει πως στις μέρες μας «κανένας στίχος δεν ανατρέπει καθεστώς», και μάλιστα πως η ευαισθησία του βλέμματος κάνει την καθημερινότητα δυσβάσταχτη, αποφασίζει να ενηλικιωθεί – μόνο που για να το κάνει κανείς αυτό, πρέπει καμιά φορά να σκοτώσει τους δασκάλους του.

Συνέντευξη στην Γκέλυ Μαδεμλή

Πολλές διεθνείς κριτικές για την ταινία σχολιάζουν εκτενώς το σκοτεινό της τέλος. Πώς θα τους απαντούσατε;

Είναι μια σκοτεινή ταινία, κυνική και σκληρή – δεν το αρνούμαι, αυτή άλλωστε ήταν η πρόθεση μου εκείνη την εποχή. Το κράτος, όπως το γνωρίζαμε, είχε καταρρεύσει, το μέλλον ήταν απρόβλεπτο, κανείς δεν μπορούσε να δει τι θα συνέβαινε. Όλα τα συστήματα είχαν καταστραφεί και η κοινωνική κατάσταση ήταν αμείλικτη. Πολλοί λένε πως το ίδιο συμβαίνει και σήμερα

με την οικονομική κρίση, αλλά δεν είναι αλήθεια, τα πράγματα είναι δύσκολα, αλλά οι θεσμοί είναι άθικτοι. Ειδικά τα παιδιά, που δεν θα μπορούσαν να έχουν ιδέα για μια τέτοια οικονομικο-πολιτική αλλαγή, υπέφεραν νομίζω παραπάνω. Το παιδικό όνειρο και η αστείρευτη φαντασία τους, παύουν πια να διακρίνονται από αθωότητα. Ίσως βέβαια αυτός να είναι κι ο λόγος που η ταινία έτυχε θερμής υποδοχής στις ΗΠΑ, γιατί υποφέρουν από αντίστοιχα προβλήματα. Όλα τα ιδρύματα που αντιπροσωπεύουν τον πολιτισμένο κόσμο αδυνατούν να εκπληρώσουν τον κοινωνικό τους ρόλο.

Στην ταινία η ποίηση αδυνατεί να προσφέρει διέξοδο στον μικρό πρωταγωνιστή. Κατ' αναλογία, είστε ίσως απαισιόδοξος και για το ρόλο ενός σκηνοθέτη σήμερα;

Όταν σκεφτόμαστε σήμερα την τέχνη, πάντα λέμε πως η αγορά είναι σκληρή. Όταν όμως δεν υπάρχει κράτος, δεν υπάρχει καν περιθώριο για την ανάπτυξή της, ο ένας κατασπαράσσει τον άλλο, και ήρωας είναι αυτός που πάει κόντρα στο ρεύμα. Ο δάσκαλος της ποίησης, ας πούμε, στην ταινία, είναι αυτός που συμβιβάζεται με την κοινωνία, από φόβο. Αυτό είναι ο κανόνας. Το σινεμά είναι μια τέχνη ακόμη πιο δύσκολη στην υλοποίησή της. Νομίζω όμως πως η τέχνη πρέπει να προκαλεί τη σκέψη και να γεννά συναισθηματικά σοκ, κι όχι να παρακινεί προς μία ή άλλη κατεύθυνση. Αυτή είναι η αποστολή μου ως σκηνοθέτη σήμερα. Πιστεύω πραγματικά στη δύναμη της τέχνης και νομίζω πως υπάρχει μια ευθύνη που πρέπει να

έχουν οι μεγαλύτεροι ως προς τους εκπροσώπους της νεότερης γενιάς.

Θα μας περιγράψετε τη συνεργασία σας με τον ηθοποιό που υποδύεται τον μικρό Μάρκο; Πού βρίσκεται σήμερα;

Νομίζω πως τα πάντα ξεκίνησαν από τη σωστή επιλογή που κάναμε. Βρήκαμε ένα αγόρι που ήταν πολύ ταλαντούχο και συναισθηματικά ανεπτυγμένο, έγραφε καλά στο φακό και μπορούσε να δει τη μεταμόρφωσή του, ήταν πολύ δεκτικός στην καθοδήγηση και παράλληλα πολύ φυσικός. Ήταν για όλους μας μια πλούσια εμπειρία. Ο Μάρκο Κοβασεβιτς είναι γεννημένος ηθοποιός. Έχει το χάρισμα να μπαίνει «κάτω από το δέρμα» του ρόλου, να καταλαβαίνει τις συμβάσεις της κατασκευής μιας ταινίας, ήξερε πού βρίσκεται. Σήμερα, βρίσκεται στη Νέα Υόρκη, μόλις αποφοίτησε από τη σχολή υποκριτικής της Στέλα Άντλερ. Νομίζω πως ακολούθησε τη φυσική του τάση.

Ο χαρακτήρας του Πάρις είχε σχεδιαστεί από τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης του σεναρίου;

Ήταν εκεί εξαρχής. Το αγόρι, και λόγω ηλικίας, αλλά και λόγω της φύσης του, φαντάζεται το Παρίσι – όχι όμως ως έναν τόπο, αλλά ως ένα πρόσωπο. Είναι ο «ήρωας» που θα τον σώσει, μόνο που αυτός ο ήρωας παρεκκλίνει από το πρότυπο που έχουμε. Ήταν πολύ σημαντικό για μένα, και μια σαφής οδηγία που έδωσα στο διευθυντή φωτογραφίας, να μην μπλέξουμε τις σκηνές της πραγματικότητας με αυτές της φαντασίας, ώστε

να πετύχουμε αυτό το συνοθύλευμα. Ένα από τα πειράματα που ήθελα να κάνω, ήταν να οπτικοποιήσω την εμπειρία του Μάρκο και το συμπέρασμα πως η πραγματικότητα είναι επώδυνη, αλλά η ελπίδα (και η διάψευσή της), είναι ακόμα πιο επώδυνη.

Πότε είδατε για τελευταία φορά την ταινία και τι άλλαξε για σας από τότε που τη γυρίσατε;

Τελευταία φορά που είδα την ταινία ήταν στην τηλεόραση πριν από τρία χρόνια, αλλάζοντας κανάλια. Οι εμπειρίες μου σήμερα είναι εντελώς διαφορετικές, οπότε την είδα με άλλο μάτι. Είναι ενδιαφέρον να βλέπω πού βρισκόμουν πνευματικά τότε και πού τώρα. Νομίζω, πάντως, πως είναι μια ταινία που παραμένει φρέσκια και θέτει ζητήματα που ξεπερνούν το χρονικό πλαίσιο παραγωγής της. Ίσως γιατί, ενώ την έγραφα, είχα μελετήσει πολλές άλλες ταινίες που είχαν αντίστοιχη δομή. Εν τω μεταξύ, έγινα πιο αισιόδοξος. Παλιά ένιωθα σαν τον Μάρκο, παγιδευμένος στη χώρα μου και στις συνθήκες, οπότε υπάρχει έντονο το προσωπικό στοιχείο στην ταινία μου. Βίωνα έντονο άγχος, σε μεγάλο βαθμό νιώθοντας και το άγχος της χώρας μου που βρισκόταν πάντα στα πρόθυρα του εμφυλίου πολέμου, της χρεοκοπίας, της διάλυσης. Ολοκληρώνοντας την ταινία εξέφρασα τα συναισθήματά μου, μάλιστα, μετά το τέλος της, κατάφερα να φύγω στον Καναδά. Νομίζω πως για κάθε καλλιτέχνη, είναι σημαντικό να βγαίνει από τα σύνορα της χώρας του. Το να βλέπεις τον εαυτό σου από απόσταση σου προσφέρει πολλά.

ΠΕΡΗΦΑΝΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ, ΤΙΜΗΜΕΝΑ ΝΙΑΤΑ

Ο ΙΑΠΩΝΙΚΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

Τούντορ Κριστιάν Ζούρτζιου

Σ' ένα χωριό στο Νότο της Ρουμανίας, ένας ηλικιωμένος άνδρας που έχασε τη γυναίκα του λόγω μιας καταστροφικής πλημμύρας, ξανασυναντά το γιο του που πλέον ζει μόνιμα στην Ιαπωνία. Τα «τιμημένα νιάτα», από την άλλη, αντιμετωπίζουν την απλότητα και καθαρότητα μιας μοναχικής, κουρασμένης ύπαρξης που έχει μεταμορφώσει ο χρόνος.

Συνέντευξη στην Γκέλυ Μαδεμλή

Ο Ιαπωνικός σκύλος είναι η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία σου. Ποια ήταν η μεγαλύτερη δυσκολία που αντιμετώπισες κατά την ολοκλήρωσή της;

Η μεγαλύτερη πρόκληση που είχα να αντιμετωπίσω ήταν να ξαναγράψω το σενάριο (σ.σ. Το πρωτότυπο σενάριο είναι του Ιοάν Αντότσι). Ο παραγωγός μου ήταν αυτός που μου το πρότεινε, και χρειάστηκε να δουλέψω πολύ για να το οικειοποιηθώ. Ακόμα δεν είμαι σίγουρος πως τα κατάφερα, αλλά γενικά είμαι ικανοποιημένος

από το αποτέλεσμα. Σε ό,τι αφορά το επίπεδο της παραγωγής, τα πράγματα εξελίχτηκαν πολύ πιο εύκολα απ' ό,τι περίμενα. Τις πρώτες ημέρες ένιωσα παράξενα, γιατί για πρώτη φορά είχα μια μεγάλη ομάδα να με δουλεύει μαζί μου, αλλά το ξεπέρασα πολύ σύντομα.

Τι σας τράβηξε το ενδιαφέρον στο αρχικό σενάριο και πώς το χειριστήκατε;

Αυτό που με τράβηξε στο σενάριο ήταν η απλότητα κι η αυθεντικότητά του. Δεν βρήκα την ίδια την ιστορία φοβερά συναρπαστική. Υπήρχαν πολύ συγκεκριμένοι περιορισμοί, που έπρεπε να τηρηθούν στην ιστορία, αλλά αυτό ήταν που την έκανε ενδιαφέρουσα. Πιστεύω ακράδαντα στους περιορισμούς που μας επιβάλλονται απ' έξω, αλλά και σε αυτούς που επιβάλλουμε οι ίδιοι στους εαυτούς μας. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, έχουμε έναν κεντρικό χαρακτήρα πολύ μοναχικό, που δεν έχει κανέναν να μιλήσει. Πώς θα μπορούσαμε λοιπόν να αποδώσουμε την εσωτερική του σύγκρουση χωρίς λόγια; Έπρεπε να φανώ δημιουργικός στη σύνθεση του κάρου, στις οδηγίες για λεπτές χειρονομίες και μικρές κινήσεις. Το γύρισμα αυτής της ταινίας, λοιπόν, ήταν μια πρόκληση. Ήθελα να υποβάλλω αυτήν την απλότητα της

ιστορίας με καθαρά κινηματογραφικά εκφραστικά μέσα –μέσα από εικόνα, ήχο και κίνηση.

Κάπου στην πορεία, εμφανίζεται ένας σκύλος-ρομπότ, που υποκαθιστά την παρουσία του γιου του κεντρικού πρωταγωνιστή. Άραγε υπάρχει εδώ κάποιο σχόλιο για το ρόλο της τεχνολογίας στη ρουμανική κοινωνία;

Δεν νομίζω πως ο Ιαπωνικός σκύλος παρουσιάζεται ως αντιπροσωπευτικό δείγμα της τεχνολογίας. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για ένα πολύ συνηθισμένο παιχνίδι, τουλάχιστον στη Ρουμανία. Συνεπώς, όχι, η σχέση της ρουμανικής κοινωνίας με την τεχνολογία δεν με απασχόλησε τόσο στο συγκεκριμένο εγχείρημα.

Ηλικιακά βρίσκεστε πιο κοντά στο γιο, αλλά στην ιστορία σας υιοθετήσατε την οπτική γωνία του πατέρα. Πώς δουλέψατε πάνω στο ρόλο με τον ηθοποιό σας, που είναι διάσημος στη Ρουμανία;

Μπορώ να πω πως μου θυμίζει αρκετά τον παππού μου, τουλάχιστον ως προς την εσωστρέφεια της ύπαρξής του. Ωστόσο, δεν τον σκεφτόμουν συνειδητά. Κατά την επεξεργασία του ρόλου, είχα στο μυαλό μου διάφορους άλλους

επινοημένους χαρακτήρες. Ο Βίκτορ Ρεμπέντζιουτς, 80 χρονών σήμερα, έγινε γνωστός για τη δουλειά του στο θέατρο, άρα ακολουθούσε άλλο υποκριτικό κώδικα. Δεδομένης της διαφοράς ηλικίας μας, αισθανόμουν δέος, αν όχι φόβο απέναντί του, ειδικά όταν είχε αντιρρήσεις για το πραγματικό νόημα του ρόλου – στην αρχή του φαινόταν πως απλώς κόβει βόλτες ενώ τραβάμε με την κάμερα. Χρειάστηκε δουλειά για να επικεντρωθούμε στις μικρές λεπτομέρειες.

Οι ρουμανικές ταινίες είναι πολύ δημοφιλείς στο λεγόμενο «φεστιβαλικό» κύκλωμα. Έχει διευκολύνει καθόλου αυτό το γεγονός τις συνθήκες παραγωγής μιας ταινίας για τους νέους σκηνοθέτες;

Ήμουν αρκετά τυχερός που βρήκα χρηματοδότηση για την πρώτη μου μικρού μήκους ταινία (σ.σ. το *Oli's Wedding*), που σημείωσε κάποια επιτυχία σε διεθνή φεστιβάλ. Κάπως έτσι ήρθα σε επαφή με παραγωγούς στη Ρουμανία. Οι επιχορηγήσεις μειώνονται μήνα με το μήνα στη Ρουμανία, οπότε είναι δύσκολο να βρούμε χρηματοδότηση. Αυτή η δυσκολία μεγαλώνει όταν είσαι νέος σκηνοθέτης και δεν έχεις να παρουσιάσεις κάποια δουλειά σου.

κδβε
ΚΡΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

**Με μουσικές
εξαισίες,
με φωνές!**

ΜΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΛΙΑΒΑ | ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ - ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΑ ΣΟΦΙΑ ΣΠΥΡΑΤΟΥ

Με τη **Ζωζώ Σαπουντζάκη**, τη ρεμπέτισσα **Μαριώ**
και τον **Άκη Σακελλαρίου**
Μαζί τους όλος ο θίασος

Σας προσκαλούμε σε ένα μουσικοθεατρικό happening
που θα πραγματοποιηθεί το **ΣΑΒΒΑΤΟ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ**
με τους συντελεστές της παράστασης.

12:30 ΘΕΑΤΡΟ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
13:30 ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ
14:30 ΛΙΜΑΝΙ (Προβλήτα Α')

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: 2315.200.038

**Get the best out of
your cinema equipment**

dcinex
digitized more
than 8.000 screens
across Europe

dcinex
exhibitor services

dcinex headquarter
Le Pôle Image de Liège
Rue de Mulhouse, 36
B-4020 Liège - Belgium
☎ +32 4 364 12 00
✉ cinema@dcinex.com

Your local contact:
Gregory Stavropoulos
Mobile: +30 6945 294208
Tel: +30 210 3831429
Fax: +30 210 3842724
E-mail 1: gs@pmpe.gr
E-mail 2: greece@dcinex.com

dcinex helps cinema owners focusing on their audience by ensuring maximum equipment reliability through:

- Equipment selection, sales and financing
- Installation and on-site maintenance
- Multi-lingual customer support
- Online equipment monitoring

Products supported include:

- Projection systems
- Theater Management Systems
- Sound equipment
- Digital signage
- POS systems
- Seats, screens and consumables

www.dcinex.com

dcinex, moving your movies !

AUSTRIA - BELARUS - BELGIUM - CROATIA - CZECH REPUBLIC - FRANCE - GERMANY - HUNGARY - ITALY - NETHERLANDS - POLAND - ROMANIA - RUSSIA - SPAIN - UNITED KINGDOM

protagon.gr

ιστορίες για να σκεφτόμαστε διαφορετικά

INTERNET & ΣΙΝΕΜΑ

ΜΙΑ ΣΧΕΣΗ ΑΠΟ ΑΠΟΣΤΑΣΗ

Συνέντευξη στην Γκέλυ Μαδεμλή

ΧΑΝΚ ΚΑΙ ΑΣΑ

Τζέιμς Ε.Νταφ

Κι ενώ πλειοψηφία των κοινωνιών του δυτικού κόσμου μοιάζει ν' αντιμετωπίζει τις διάφορες δυνατότητες που ανοίγει η ψηφιακή τεχνολογία με ίσες δόσεις υγιούς σκεπτικισμού και περιέργειας, αναζητώντας τρόπους με τους οποίους μπορεί να βελτιωθεί η ποιότητα ζωής των ανθρώπων, το ελληνικό παράδειγμα αποτελεί γι' άλλη μια φορά την εξαίρεση. Από τη μία, οργανισμοί και φορείς, δημόσια, ιδιωτικά, νομικά ή φυσικά πρόσωπα που αδυνατούν να ενσωματώσουν στη λειτουργία τους νέες εφαρμογές (συχνά για τεχνικούς λόγους, αλλά συχνότερα από το φόβο της αλλαγής που μπορεί να φέρει το καινούριο), κι αναλώνονται έτσι στη ρητορική περί «αποξένωσης», «κυριαρχίας της μηχανής», «άλωσης των τεχνοκρατών» κ.ο.κ. Άλλοι πάλι, έχουν «έξυπνα κινητά» ως προέκταση του χεριού τους (για να θυμηθούμε τον Μάρσαλ Μακ Λούαν), λογαριασμούς σε δεκάδες πλατφόρμες κοινωνικής δικτύωσης, συνάπτουν μόνο σχέσεις από απόσταση γιατί οι δουλειές τους σήμερα τους αναγκάζουν να κινούνται διαρκώς, αγοράζουν μόνο με e-commerce και θεωρούν τη wikipedia μια νέα βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας. Κι ενώ αυτή η μάλλον παρωχημένη κουβέντα για την πόλωση τεχνοκρατών και τεχνολόγων συνεχίζεται στην Ελλάδα, η παρουσία στο Φεστιβάλ του Αμερικανού σκηνοθέτη Τζέιμς Ε.Νταφ, που γύρισε το *Χανκ και Άσα*, μια ταινία για έναν έρωτα που ανθίζει μέσω του skype, γίνεται η αφορμή για μια εμπειρική ματιά στην κινηματογραφική πρακτική στην εποχή του ίντερνετ – έτσι, ως μια απόπειρα να βρεθεί η μέση οδός.

Πώς βλέπετε να επηρεάζει το Διαδίκτυο το σινεμά που κάνετε σήμερα;

Όπως καταλαβαίνετε, όταν αποφοίτησα από τη σχολή κινηματογράφου, δεν υπήρχε το facebook, όπως δεν υπήρχαν και διάφορα άλλα εργαλεία των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, μπορούσαμε να ακολουθήσουμε μόνο τις παραδοσιακές οδούς για να ολοκληρώσουμε τις ταινίες μας. Συνειδητοποίησα, παρακολουθώντας τις τελευταίες εξελίξεις σε αυτόν το χώρο, πως το ίντερνετ βοηθά πολύ στη διεύρυνση του πυρήνα των «φαν» μιας ταινίας, ή, καλύτερα, στο να εκφραστούν αυτοί οι θαυμαστές και υποστηρικτές ενός κινηματογραφικού έργου με όρους μιας αυτόνομης κοινότητας. Προβάλλεις, για παράδειγμα, μια ταινία σου σ' ένα φεστιβάλ, επιστρέφεις στον υπολογιστή

σου, μπαίνεις στο facebook κι ό,τι χρειάζεσαι είναι ήδη εκεί, το μέσο σου λέει τι πρέπει να κάνεις στο εξής. Στο παρελθόν δεν ήξερες τίποτα για το πού κατέληγε η ταινία σου. Το κοινό ήταν απλησίαστο. Επίσης, με το twitter (του οποίου τις δυνατότητες δεν γνωρίζω ακόμη καλά-καλά), ένας θεατής που μπορεί να είδε την ταινία μου μπορεί να τουϊτάρει και το μήνυμά του να επηρεάσει – θετικά ή αρνητικά το αποτέλεσμα. Την ίδια στιγμή, υπάρχει και το ζήτημα της ανωνυμίας, που με απασχολεί πολύ, διαμορφώνει με άλλους όρους αυτές τις μικρές κοινωνίες που εμφανίζονται.

Σε ποιο βαθμό χρησιμοποιείτε τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης για να δικτυωθείτε επαγγελματικά;

Το μισό *Χανκ και Άσα* γυρίστηκε στην Πράγα. Όταν λοιπόν κάναμε συνεντεύξεις για να βρούμε το επιτελείο μας ή όταν συζητούσαμε με τους συνεργάτες μας, το skype ήταν το βασικό μας εργαλείο. Μέσω μείλ ή ακόμα κι απ' το τηλέφωνο, δεν θα μπορούσαμε να καταλάβουμε με ποιους ακριβώς ανθρώπους έχουμε να κάνουμε: έπρεπε να αποκτήσουμε πρόσβαση στο πρόσωπό τους. Πλησιάσαμε τους συμπαραγωγούς μας λόγω συστάσεων που μας έκαναν άλλοι, αλλά δεν θα δεχόμασταν να συνεργαστούμε αν δεν υπήρχε αυτή η δυνατότητα του.

Γιατί επιλέξατε να γυρίσετε την ταινία με ευρυγώνιο φακό και δεν υιοθετήσατε την αισθητική μιας βιντεο-συνομιλίας στο skype;

Φλερτάραμε για λίγο μ' αυτήν την ιδέα. Ωστόσο, οι λίγοι θεατές που είδαν την ταινία, δεν έμειναν ικανοποιημένοι με το αποτέλεσμα. Πηγαίνοντας στις αίθουσες, ο κόσμος θέλει να δει καθαρό σινεμά – τον θρίαμβο της εικόνας. Αυτός είναι ο πρώτος λόγος. Ο δεύτερος, είναι πως η ταινία μας δεν είναι στην πραγματικότητα μια ταινία για την τεχνολογία. Είναι μια ιστορία αγάπης. Όσο πιο γρήγορα σταματούσε το κοινό να σκέφτεται πως πρόκειται για μια ανταλλαγή βιντεομηνυμάτων μέσω skype, τόσο πιο εύκολα θ' αποκαλυπτόταν το μήνυμά της. Η τεχνολογία δεν είναι παρά ένα μέσο – υπήρχε πάντα, σε διάφορες εκδοχές, απλώς σήμερα εξελίσσεται ραγδαία. Οι άνθρωποι όμως που την προάγουν και την εφαρμόζουν, έχουν στην ουσία τους τις ίδιες συνήθειες κι ανάγκες

1

2

3

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΑ

1. Νεανική οθόνη. Χώρος μύησης στο μεγάλο οπτικοακουστικό σύμπαν, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης φιλοξενεί με υπερηφάνεια τις νεότερες γενιές στις προβολές του.
2. Η Βαλέρια Γκολίνο, σκηνοθέτρια της ταινίας *Μέλι*, στη διάρκεια συνέντευξης Τύπου για την παρουσίαση των Βραβείων LUX.
3. Ειδυλλιακό ηλιοβασίλεμα στο λιμάνι. Την ώρα που ο ήλιος στη δύση βάφει κόκκινο τον ορίζοντα και οι κινηματογράφοφιλοι σπεύδουν να βρουν θέση για ακόμα μια ταινία...
4. Θεσσαλονίκη πάνω απ' όλα. Ένα φεστιβάλ με νεανική ταυτότητα.
5. Η σκηνοθέτρια Κλερ Σιμόν στο Ολύμπιον.
6. Η χαρά του φεστιβαλιστή είναι ο γεμάτος κινηματογράφος. Η εικόνα από την πλατεία στο Ολύμπιον είναι χαρακτηριστική της φετινής ταυτότητας του Φεστιβάλ και εύγλωττη: τρεις όροφοι γεμάτοι κόσμο.
7. Η σκηνοθέτρια Ανμαρί Τζασίρ με τον Πρόεδρο της Κριτικής Επιτροπής, Αλεξάντερ Πέιν.
8. Ο σκηνοθέτης Γιάννης Σακαρίδης με την πρωταγωνίστριά του, Θέμιδα Μπαζάκα στην παρουσίαση της ταινίας του, *Wild Duck*.
9. Ο Δημήτρης Εϊπίδης κηρύσσει την έναρξη του φόρουμ συμπαραγωγών Crossroads – στόχος του οποίου είναι η υποστήριξη παραγωγών του οπτικοακουστικού, που σχετίζονται με την Κεντρική Ευρώπη, τα Βαλκάνια και τη Μεσόγειο.
10. Ο Μαρσέλ Γκίσιερ στην παρουσίαση της ταινίας του, *Ρόζι*.

4

5

54th THESSALONIKI INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

TAST

facebook.com/FischerBeerGreece

6

7

8

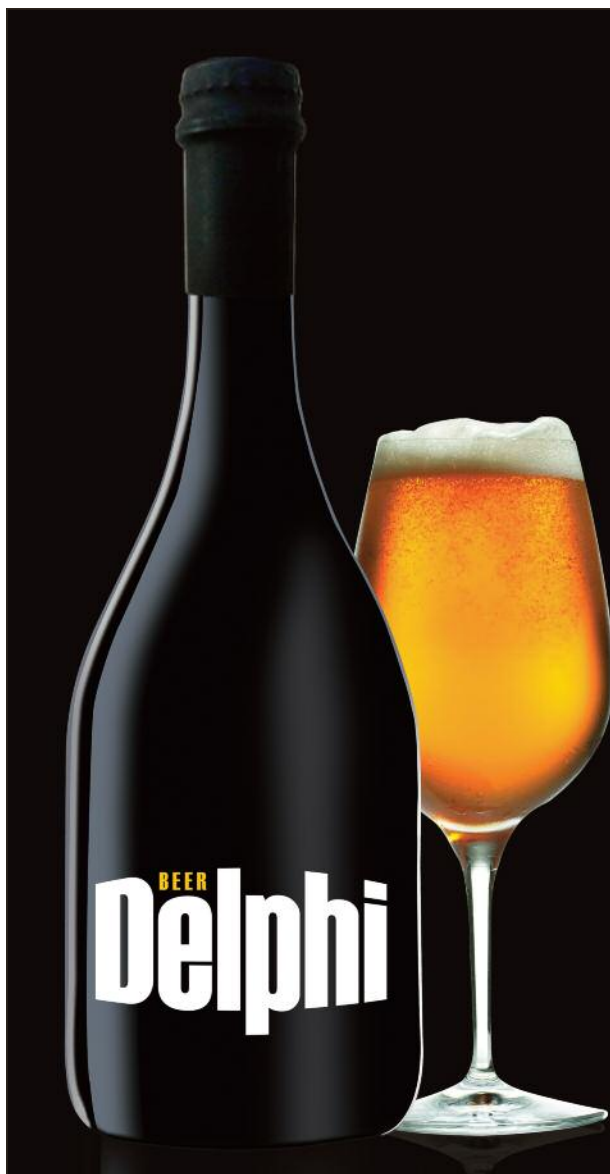

9

10

TIFF MOMENTS

Η Delphi είναι μια μεσογειακή μπίρα, ξανθιά, διπλοζύμωτη, και φυσικά θολή. Έχει χαρακτηριστική γεύση, ιδιαίτερα αρωματική, με ελαφριά επίγευση, πικρή αλλά ευχάριστη, που συνοδεύεται από ένα αίσθημα φρέσκιας βύνης. Κυριαρχούν τα αρώματα της ακακίας και του άνθους πορτοκαλιάς σε ισορροπία με το λεπτό άρωμα λυκίσκου.

ΕΛΙΞΗ Α.Ε.
25^η Μαρτίου 12, 14123 Λυκόβρυση Αττικής,
Τ. +30 210 8003325, +30 6945 974381
www.delphibeer.gr

elc
elculture.gr

elcbbg >> *journal de Salonique*

#Νέα_σκέψη #Εβδομαδιαία_απεκρίση #Θεσσαλονίκη

ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ...
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Μ100
Μ100
Μ100.6

ΑΛΛΟΣ ΑΕΡΑΣ
ΣΤΟΝ "ΑΕΡΑ" ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Εν καρπώ

Καρποφορεί...
γεύσεις!

Α. ΑΔΑΜΙΔΗΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΕΜΠΟΡΙΑ ΞΗΡΩΝ ΚΑΡΠΩΝ
ΖΑΧΑΡΩΔΗ | ΠΟΤΑ

Β. Ηρακλείου 22, Θεσ/νικη, τ: 2310 272 598
Αγ. Σοφίας 42, Θεσ/νικη, τ: 2310 240 988
Εγνατίας 12, Θεσ/νικη, τ: 2310 524 149
Τοιμισκή 81 & Π.Π.Γερμανού 1, Θεσ/νικη, τ: 2310 272 701

ΜΗ Μ' ΑΦΗΣΕΙΣ ΝΑ ΧΑΘΩ

ΠΡΟΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ από το νέο μυθιστόρημα του ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΓΙΟΥ

Η Μαρία Βασιλείου στην *Ευδοκία* (1971) του Αλέξη Δαμιανού

Για δεκαετίες στο κινηματογραφικό ρεπορτάζ, ο Παύλος Κάγιος ασκεί συστηματικά και με επιτυχία την τέχνη του μυθιστορήματος. Λίγο πριν από την επίσημη κυκλοφορία του καινούριου μυθιστορήματός του, *Μη μ' αφήσεις να χαθώ*, μια «μυθοπλασία της ελληνικής πραγματικότητας των τελευταίων 40 χρόνων για τα μυστικά και τα ψέματα μιας παρέας εφήβων που μεγαλώνουν», παραχωρεί στο πρώτο πλάνο ένα απόσπασμα από αυτό το βιβλίο – το οποίο δεν θα μπορούσε να μην βρίθει κινηματογραφικών αναφορών...

[...] *Μόνο η αγάπη νικά / Φορά αόρατη φορεσιά / Φρουρεί την ομορφιά / Ακυρώνει τη φθορά*, Δημήτρη, λέω στον εαυτό μου τελειώνοντας τα *Εκατό χρόνια μοναξιά* του Μάρκες... και τα σφίγγω τρομοκρατημένος στο στήθος μου για να πάρω κουράγιο από τις πρωτόγνωρες αστραπές και βροντές που δονούν το σκοτεινό χάος έξω και χτυπούν το αεροπλάνο που πέφτει διαρκώς σε... λακκούβες και κάνει κωλοτούμπες προκαλώντας πανικό σ' όλους μας. Και κάποιιο επιβάτες της πτήσης Λονδίνο-Αθήνα τσιρίζουν «Αμάν, Χριστέ μου», «βοήθα, Παναγιά μου», «Πω πω, πάει, χανόμαστε», «Σώσε μας, Θεέ μου», κι άλλα τέτοια γνωστά, που τα θυμόμαστε μόνο όταν τα βρίσκουμε σκούρα.

Πάλι καλά που εγώ, ο Δημήτρης Πολυζώης, έχω ζήσει μόνο 30 απ' αυτά τα 100 χρόνια. Οπότε, έχω άλλα 70 χρόνια... μοναξιά – ποιος τη χάρη μου! Άρα δεν μου μέλλει να πνιγώ, ή, καλύτερα, να ουρανοσασκιστώ σ' αυτή την πτήση, σκέφτομαι καγχάζοντας τον φόβο μου.

Και κρατώντας το βιβλίο του Μάρκες, το μυαλό μου φέρ-

νει τούμπα την ψυχή μου, και τη γυρίζει πίσω, πολύ πίσω.

Εκεί, στα 14 μου χρόνια, που 'χω ταυτιστεί με τον Ρασκόλνικοφ την ώρα που στο *Έγκλημα και τιμωρία* του Ντοστογιέφσκι έχει σκοτώσει τη γριά τοκογλύφο κι είναι εγκλωβισμένος στο σπίτι της.

Στη Σκάρλετ Ο'Χάρα που υψώνει το κεφάλι της στο τέλος του *Όσα παίρνει ο άνεμος* της Μίτσελ, και λέει απενίζοντας το μέλλον «Αύριο θα είναι μια άλλη μέρα»... και στην καλή μου μοίρα, που, εκείνο τον καιρό, έφερε στη ζωή μου την Άννα.

Στην *Ευδοκία* του Δαμιανού και στον καταστροφικό έρωτα που έζησε με τον φαντάρο... όπως κι εγώ με τον έρωτά μου για τον Τζόνathan, που μόλις πριν από λίγες ώρες σηκώθηκα από τα συντρίμια του και «απήγαγα» τον εαυτό μου μακριά του.

«Λες αυτή η πτήση να 'ναι και για μένα, ό,τι το σαράβαλο τρίκυκλο που σκοτώνει στο τέλος τον φαντάρο και απαγάγει την Ευδοκία;» μονολογώ και το αίμα μου

ανεβαίνει στο κεφάλι από νέο και εξοντωτικό τράνταγμα του αεροπλάνου. Κενό αέρος αδειάζει όλα τα σωθικά μου μπροστά μου, και με αναγκάζει να δω όλους τους εμετούς που έκανα το τελευταίο διάστημα στο Λονδίνο... Μέχρι που είπα *Δε βαστώ άλλο να γίνομαι παγωμένη στάλα / Στου μυαλού μου την κρεμάλα και αποφάσισα να το εγκαταλείψω. Να πετάξω με την απόγνωσή μου πέρα / Φωλιά να βρω στη γαλάζια μέρα*. Και λίγες ώρες πριν μπει η νέα χρονιά, το 1985, πήρα το αεροπλάνο για την Αθήνα.

Τέτοια ηδονή δεν είχε ξαναφανεί / Η κόλαση έκαιγε και κανείς δεν με 'κλαιγε... Κι εκεί μέσα έβραζα για τρία χρόνια με τον Τζόνathan, τον πρώτο άντρα που ερωτεύτηκα και παραφέρθηκα θέλοντας να μάθω την απαγορευμένη μεριά του έρωτα. Και μόνο όταν έφτυσα αίμα κατάλαβα ότι ο έρωτας όλων των τοπίων –είτε εντός, είτε... εκτός σχεδίου– δεν ελέγχεται ποτέ. Όσο βράζει το αίμα μας, όσο δεν καταφέρνουμε να συναντηθούμε με την αγάπη.

NO PAYNE NO GAIN

by Lilly Papagianni

● The **54th TIFF** draws to a close and, despite the wonderful sunny days that graced the city, the faithful festival audiences flocked to the screening rooms. No doubt the Olympion theater will be packed for Friday's award ceremony, followed by the screening of *Nebraska*, **Alexander Payne's** new film starring Bruce Dern and Will Forte. Payne, who heads this year's Grand Jury, commented on his consistently brilliant choices of actors, saying that "actors who are stars, like George Clooney and Jack Nicholson, are dying to be actors again, both for the audience and for themselves. I don't tailor the screenplay to the perceived commercial strengths of the star, but treat him like an actor playing their part."

● There is a relationship of amour

between the TIFF and the French and on November 8 we again celebrate Francophone Day, which is co-organized by TV5 MONDE, the French Institutes of Thessaloniki and Greece and Unifrance. The *Good Life* by Jean Denizot and *The Strange Color of Your Body's Tears* by Hélène Cattet and Bruno Forzani are only some of the francophone productions screened this year.

TV5MONDE

IN THEIR OWN WORDS:

Yorgos Servetas,
Standing Aside, Watching – Greek Films

The small society in the film gave me the opportunity to bring together characters that would never meet in the big city. Apart from that, in Athens and in every big city there is a clear distinction between the dirty "backyard" where money is produced and the places where political decisions are made. In Chandler's *The Big Sleep* the estate of a wealthy oilman is described as looking over his oil wells. In a similar way, in this rural world you don't have the aesthetic prudishness found in Athens; money and its dirty origins are out there for everyone to see.

Pablo Delgado Sanchez,
The Tears – Open Horizons

This is a film about brotherhood, about two human beings that are not perfect but find a way to be a family again. I think the audience will be able to understand the characters through their

little gestures: I wanted to portray reality as it is, without fireworks. The script was only 25 pages long and everything in the film is improvised, but it was a guided improvisation; it was amazing, feeling free yet knowing where you are going.

Mani Maserrat, Us – International Competition

Concerning the film's sex scenes and the bonding between the couple, I was very clear to my actors from day one that I wanted to make a truly authentic movie. My goal with this was that the audience really should believe in their love. I was fortunate to work with very brave actors who felt secure with me and with each other.

DON'T MISS IT!

Fischer Closing Party,
Saturday 9/11,
Warehouse C, 23:00

After the screening of *Nebraska*, let's all celebrate the end of the 54th TIFF and rendezvous again for the 55th edition!

 CAFÉ - BARS -20%	 BARs - CLUBS -20%	 LIVE ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΕΚΗΝΕΣ -20%	 ΦΑΓΗΤΟ -20%	 ΚΙΝΗΜΑΤΟ-ΓΡΑΦΟΣ -20% ΕΩΣ -50%	 ΘΕΑΤΡΟ -20% ΕΩΣ -50%
---	--	--	--	---	---

ΚΑΡΤΑ ΕΙΔΙΚΩΝ ΕΚΠΤΩΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΩΝ ΓΙΑ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΓΙΝΕ ΜΕΛΟΣ ΣΤΟ
www.biscotto.gr

2.000+
biscotto MEMBERS
«ΒΓΑΙΝΟΥΝ» ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΚΕΡΔΙΣΜΕΝΟΙ ΜΕ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ **20% - 50%**

biscotto.gr

biscotto

facebook.com/biscotto2310
twitter.com/biscotto2310
foursquare.com/biscotto2310

εξώστης

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ
ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΣΚΕΨΗΣ
ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Κυκλοφορεί
κάθε Πέμπτη
στη Θεσσαλονίκη
σε **25.000**
αντίτυπα

www.exostispress.gr
e-mail: info@exostispress.gr
facebook: exostisfreepress
twitter: @exostis_press
Διαφηματείτε εδώ: 2310 566 577

54th THESSALONIKI
INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL

SPONSOR OF THE AUDIENCE AWARDS

TASTE THE MOMENT

facebook.com/FischerBeerGreece

Fischer
PILSENER BEER

Απολαύστε υπεύθυνα

Η Δημόσια Τηλεόραση
παρουσιάζει...

54[☀]

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

www.filmfestival.gr

01-10.11.2013

Η στηρίζει
τον κινηματογράφο!

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ & ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ